

Hlasny

Z DOMOVA A Z MISII

感謝
新刊

ROČNIK

XXIX

1943

徳
地

HLASY Z DOMOVA A Z MISIÍ vydávajú v prospech svätých misií misionári Spoločnosti Božieho Slova na Slovensku s povolením cirkevnej a rehoľnej vrchnosti. Kde si môžete objednať Hlasy? Misijný dom Matky Božej, Nitra. Účet poštovej sporiteľne číslo 3074. Misijný dom Annuntiata, Štiavnik, p. Hrabušice. Účet poštovej sporiteľne číslo 3099. Misijný dom Božského Srdca, Vidiná, p. Tomášovce. Účet poštovej sporiteľne číslo 3119.

Číslo
3.

REDAKCIA HLASOV: P. Félix Drevek, Bytčica, pošta Lietavská Lúčka. Tam sa posielajú literárne príspevky a podobné. Hádanky posielajte na adresu: Misijný dom Matky Božej, Nitra.

PREDPLATNÉ: Slovensko: 18.— Ks. — Nemecko: 3.— RM. — Protektorát Čechy-Morava: 30.— K. — Maďarsko: 4.20 Pengő. — Pre ostatné európske štáty: 35.— Ks. — Do cudziny posielajú sa Hlasy len za predplatné vopred poslané. — Predplatné sa počíta od januára do decembra.

Blázon alebo svätec!

„... Pomyslite si, ten človek chce postaviť misijný dom a nemá ani groša. Je to buď blázon alebo svätec!“ Tak povedal r. 1874 istý pán biskup.

P. Arnold Janssen

neostal bláznom, ale stal sa zakladateľom mohutného moderného misijného diela a —
s v ä t c o m.

Práve vyšiel jeho životopis!

Objednajte si ho čím prv v Misijnom dome v Nitre. Má 240 strán, 11 obrázkov, je krásne kartonovaný a orezaný a stojí len 27 Ks. (viazaný 43 Ks).

Čo hovorí o knihe J. Excelencia najd. pán biskup nitriansky?

„... Naši drahí veriaci z kruhov inteligencie a jednoduchého ľudu nájdú v tejto knihe mnoho zaujímavého a nasledovania hodného. Upúta ich životná dráha jednoduchého muža, ktorý svojou húževnatou obetavosťou a vytrvalou modlitbou stal sa „nástrojom Božím“ a priekopníkom katolíckej Cirkvi. Mládež uvidí v ňom vzor usilovného, nepoddajne vytrvalého čnostného mladíka. Naši rodičia sa presvedčia, že dobrý strom vždy dobré ovocie prináša, keď budú čítať, aký vplyv mal dobrý príklad zbožných rodičov na celú rodinu, zvlášte na ich syna Arnolda.“

Drevorez z kláštorného kostola v Muri, Švajc.

Anjel z neba posilňoval ho (Luk. 22. 43.)

Kristovu smrť zaviniel a previedol — ľudský hriech, ľudská zlosť. A nemôže byť väčšieho hriechu, horšieho zločinu, ako je zradenie, odsúdenie, usmrtenie Boha-človeka. Ale nielen Judášova zrada, nielen nenávisť a ukrutná nespravodlivosť židovských sudcov, Pilátova zbabelosť pripravily Ježišovi kalváriu: Jeho smrť je činom všetkých hriechov celého sveta, spáchaných od začiatku až do konca ľudských dejín na zemi.

Ale či nebol Ježiš obetovaný, „lebo sám chcel?“ A či nebola to aj vôľa Otca Nebeského? Vo svojich smrteľných úzkostiach prosil Ježiš až trikrát svojho Otca: „Otcie môj, ak je možné, nech ma minie tento kalich, avšak nie ako ja chcem, ale ako Ty“, Mt. 26, 39. Netrpieť, aspoň toľko nie, bola prirodzená túžba a žiadosť Kristovho človečenstva. Ale Otec Nebeský zostal pri svojom večnom rozhodnutí. Ježiš musí horký kalich piť až do dna. Ježiš ako Boh nepotreboval žiadneho potešenia, posilnenia, ale jeho ľudská prirodzenosť, celkom zgnievaná príšerami getsemanských videní, opustená od všetkých, pozbavená aj potechy najbližších jeho priateľov, apoštolov, pocítila ako vykúpenie zjav anjela, ktorý „ho posil-

ňoval“. Znovu bolo mu ľahké a sladké t: „nie moja vôľa, ale Tvoja nech sa stane“.

Celé ľudstvo ide dnes strašnou krížovou cestou, celý svet je dnes Kalváriou utrpenia. Ľudia maloverní a slaboverní si už nevedia dať rady; klesajú duchom, vierou, zúfajú. Vraví: „Ako sa môže Pán Boh len na to dívať?! Nie, keby bol Boh, bolo by všetko inakšie, lepšie, božskejšie.“

Či sa teda aj Ježiš sklamal vo svojom Otcovi? Keby bol ozaj mal Otca na nebi. Či by ten nebol musel vyslyšať jeho úzkostlivé volanie, či by ten nebol musel odňať od Ježiša kalich utrpenia? Nebolo by to bývalo otcovskejšie a božskejšie? Ale čo by sa bolo vtedy stalo s nami? Svet bez Kristovej kalvárie, svet bez súciténeho, milosrdného Boha, svet bez spasenia?! — Boli už takzvaní spasitelia, ktorí sľubovali svetu pomoc a podujali sa vyviešť ho z jeho kalvárie do šťastia, do raja, do trvalej radosti a sýtosti. Niektorí ostali len pri sľuboch. Intvzali na seba aj obety, trpeli pre ľudstvo. Boli aj takí, ktorí zomreli pre svoje „spasiteľské“ povolanie. Ďalej však to nedoviedol nik. Ich posledná zastávka bola ich hrob.

Ludstvo ide úmorne ďalej svojou krížovou cestou, ba pokusy takzvaných spasiteľov mu často len zafažily túto cestu.

Oslobodenie od horkého kalicha, od kalvárie a kríža nedosiahol ani Syn Boží. Ani sám toho nikomu nesľúbil. — Ale aké posilnenie dostal od Otca? Či po celú umučenie nezračil sa na jeho tvári ten sladký úsmev: „Abba! Otče! Tvoja vôľa!“ — Či po svojom zmŕtvychvstaní nepriznal sám: „Či nebolo treba Kristu toto trpieť a tak vojsť do svojej slávy?“ — A kde by bol býval ten hrdinský božský príklad vernosti až do smrti, keby ani Syn Boží, Bohočlovek nebol vedel ukázať, akej lásky hodný je Boh, akej poslušnosti hodný, „poslušnosti až do smrti na dreve kríža?“ — Vzlykot, plač alebo kliatby našich bolesti môže len jedno utíšiť, pohľad na ukrižovaného Boha. Len jedno môže nás smieriť s kalváriou nášho života, — kalvária Kristova.

Ježišova kalvária, a celé učenie evanjelia a Cirkvi, shrňuje sa v tej bezpochybnej pravde, v absolútne istom článku viery: Boh je Otcom každého človeka, Boh je Otcom celého ľudstva. A môžeme ako istú pridať aj tú pravdu: Takým Otcom je nám Boh, akým bol Ježišovi v záhrade getsemanskej a na celej jeho kalvárii. Tak miluje nás, tak sa stará o každého z nás a o nás všetkých, svojou veľkou, otcovskou, božskou láskou, ako sa staral o svojho Jednorodeného. Alebo či

nepozdáva sa nám, že nás miluje ešte viac než svojho Syna? Veď pre nás, nie pre seba, pre nás dáva ho na smrť. On musí padnúť, aby sme my vstali. On musí umrieť, aby sme my ožili.

Nebolo treba veľkého umenia k tomu, predpovedať, že z takého umučenia, z takej kalvárie, z takej smrti, akú podstúpil Kristus, muselo veľké spasenie prísť na celý svet. „Lepšie je, keď jeden zomrie, aby bol zachránený celý národ!“

A z našej dnešnej kalvárie, zo svetového trpenia a mretia z tejto vojny, čo môže a čo musí kresťan veriť a úfať?

Keď sa Terézia Neumannová začiatkom tejto vojny znepokojovala, čo sa stane s týmto biednym svetom, Pán Ježiš, ktorého ona len „dobrotivým Spasiteľom“ menuje, ju uspokojil: „Neboj sa, dcéra, ja spravujem svet, a nie ľudia.“ „Ja dopúšťam nešťastia, ale tie nakoniec vedú len ku uskutočneniu mojich plánov“.

Ešte väčšiu dôveru a nádej budia prorocké slová sv. Jána Bosca: „Príde ohromný urugán (vichrica). Ale vznešená Kráľovná neba je prítomná. Dúha pokoja objaví sa na zemi. V celom svete ukáže sa slnko v takej žiare, v akej nikdy nebolo od žiary Turíc až doteraz, a ani viac nebude až do posledných dní...“

P. F. Drevek SVD

C. Harmata:

Pod krížom

U nôh Ti kľačia všetci hriešnici
všetci tí ktorých si vedel krvou živiť
Láskou si napájaj lačné srdcia
ohnivým balzomom vedel si liečiť
vlazné mozole rúk
Tí všetci Pane
zapili kar a strašné tvoje muky
tí všetci drobčia dnes o blikot
krvavej tvojej jazvy
s pupencom rannej trýzne
(už akokoľvek to nazvi)
hrnú sa pod kríž ktorý ti sami ufali
bo čelo ich sa perlí slzou
preteká trojakým jarčekom bázne
vedia už chápať tvoje biče
vedia už vnímať tvoje kázne
vedia už trpieť
bo ťažký prielapil ich život

Ty pane pozri na nich s kríža
a viď ich pohľad zmätený
(zmätený biedou zmätený krvou)
Pozri tu dvaja a tam sú traja sklonení
a tam hľa celé zástupy
ich šat sú zdrapy už iných ani nemajú
ale ich srdce to srdce bije
žízni za láskou za tvojou štedrou rukou
— nik im nič nedá
a koľko popri nich prešlo už plukov —

Len Ty buď štedrým Otcom
akým si býval po všetky časy naše
Odpusť nám hriechy
a odpusť švihy našich prútov
Pôjdeme Pane
vyžeň nás do tichých zbožných kútov
len odpusť
odpusť súd náš prenáhlený
Spišská Kapitula 1943

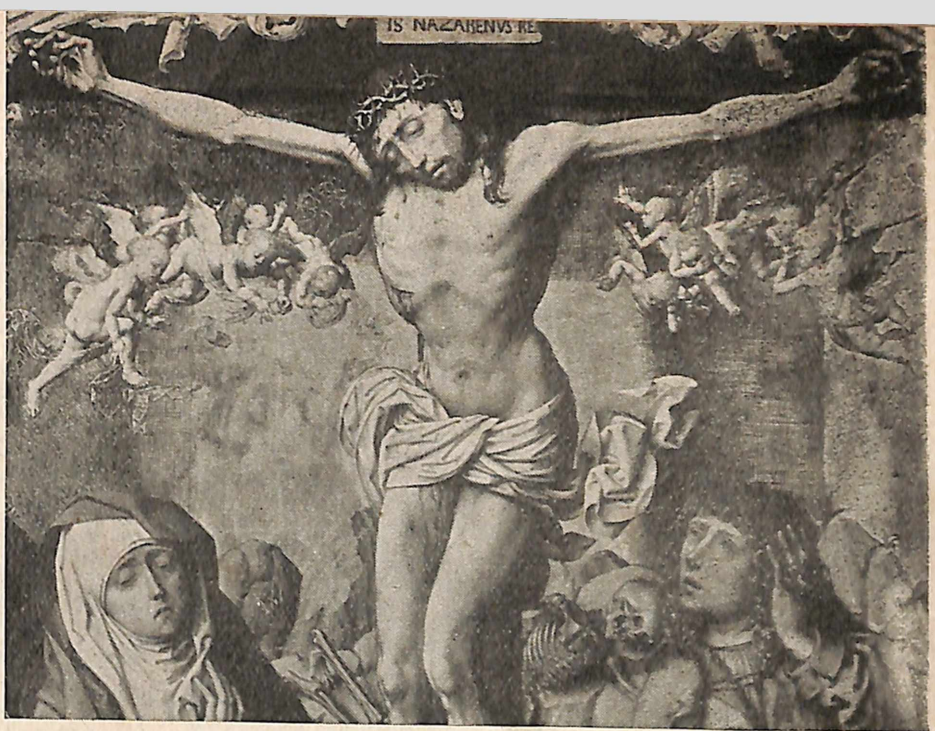
Sv. omšu za odberateľov Hlasov odslúžim 4. marca, za horľiteľov 6. marca.

Modlime sa:

Aby Božské Srdce požehnalo všetkých tých, čo sa starajú o postihnutých vojnou.

— Hlavný mesačný úmysel
Apoštolátu modlitby na ma-
rec. —

Ingolstadt

Je nemecké bavorské mesto s veľkým opevneným hradom. Za svetovej vojny v roku 1817 bolo tam so 10 tisíc zajatých. Že nebolo tam veľa radosti, to je len samozrejmé. Veď ku koncu vojny po celom svete bolo biedy a biedy i medzi domácim obyvateľstvom a tým viac medzi zajatými, ktorí boli predsa len cudzí a ktomu nepriatelia, i keď už zneškodnení.

A hľa, i do tohto tábora zasvietilo raz slnko kresťanskej lásky a naplnilo ho životom, radostou a povzbudením.

Bolo to jedného letného rána.

— Pozor! — oznamovalo veliteľstvo zajatých — Msgr. Pacelli, mníchovský pápežský nuncius, z poverenia sv. Otca, pápeža Benedikta XV., prichádza navštíviť tábor zajatých. Nech je teda všetko pripravené.

Bol to chýr, ktorý i samé veliteľstvo trošku poštekľil. A samí zajatí napochytrali ani nevedeli, či je to prekrásny sen, nejaký zlý žart, alebo skutočnosť.

No, nemuseli dlho rozmýšľať. Veliteľstvo dalo všetko čistiť, zametať, riadiť, kaplnku usporiadať, potrebným zariadením doplniť a ozdobiť a len-len že s tým boli ako-tak hotoví, už hrmotily ťažké nákladné vozy, privážaly dary od sv. Otca pre zajatých. Šatstvo, lieky a iné najpotrebnejšie veci.

Viac sa teda už nedalo pochybovať a začalo sa akési tiché, radostné vyčkávanie.

Raz potom zaznel signál. Desiat tisíc zajatých naplnilo dvor väzenia. Postavili sa do veľkého trojuholníka. Každá národnosť osobitne. Najprv Francúzi, potom Rusi, Angličania, Poliáci a za nimi ostatné národnosti.

Potom nový, slávnostný signál. Brány pevnosti sa rozletely, veľké auto vletelo dnu a za ním v istej diaľke viaceré iné.

Oltárny obraz od W. R. Meus, Köln.
Plače nebo, plače zem, skaly sa pukajú, hroby sa
otvárajú.

Syn Boží na kríži za teba zomiera. — A Ty?
Wallr. Rich. Meus

Z otvoreného auta vyskočil hlavný veliteľ zajateckého tábora, muž hlbokého náboženského presvedčenia a hneď za ním i apoštolský nuncius msgr. Pacelli, kňaz vysokej asketickej postavy, v jednoduchom čiernom obleku. Z ostatných aut vychádzal jeho sprievod, cirkevní a vojenský hodnostári.

— Prosím vás, pánovia, pristúpte bližšie! — zavolať nuncius k zajatým po francúzsky. Medzi tými povstal tichý šuchot a nuncius bol nimi čoskoro obkľúčený. Tlmočil im odkaz sv. Otca, že ich obdivuje a cíti s nimi. A prosil ich, aby vďačne prijali dary, ktoré im sv. Otec posíla na znak svojej otcovskej starosti a lásky. Potom osvojil i Angličanov po anglicky. Pár slov povedal Rusom. A konečne pozdravil i Poliakov a ostatných. Zajatí boli veľmi dojatí. Mnohým padaly slzy. Mnohí sa pustili do plaču. Mnohým azda to bola prvá radostná chvíľa od začiatku svetovej vojny. A mnohí azda teraz prvý raz začali veriť, že keď aj padly krajiny, mestá, pevnosti, ale láska predsa len ešte ostala. Tá láska, ktorá je mocnejšia ako hnev, nenávisť, nepriateľstvo a ktorá rovnako miluje Francúza, Angličana, Rusa, Nemca, Poliaka, priateľa, nepriateľa, lebo vo všetkých vidí ľudí a dieťky Božie.

Nuncius msgr. Pacelli

je dnes už sám hlavou Cirkvi, zástupcom Kristovým a otcom celého ľudstva. Teraz so zvýšeným dôhom pozoruje a vidí deň po deň biedu a úzkosti svojich trpiacich dieťok.

Terajším mesačným úmyslom mobilizuje všetkých ľudí k vzájomnej spolupráci v prospech trpiacich a vojnou postihnutých. Myslí na bojujúcich a ranených. Na vdovy, siroty, opustených. Na zajatých, z domova vyhnaných, prenasledovaných, uväznených, hladujúcich, zimou a biedou zotročených. Myslí na zničené kraje, mestá, rodiny, štáty a národy. Cíti a trpí s nimi. A to tým viac, že sám sám nemôže pomôcť, keďže ide o milióny a milióny.

Preto chce, aby sme si všetci vzájomne pomáhali. Každý tak a tam, kde ako kedy vie a môže.

Zvláštny erb

Je istá obchodnícka dánska rodina vo Flensburgu. V erbe je sklenica, do polovičky prázdna. Zaujímavým spôsobom prišla rodina k tomu.

V roku 1700 medzi Dánmi a Švédmi bola vojna. Člen spomínanej rodiny slúžil v tom čase v dánskom vojsku a keď raz držal stráž v blízkosti bojišta, počul bedákanie. Išiel za tým a našiel ležať v krvi Švéda, ktorý obidve nohy mal kanónom odstrelené a hrozné muky trpel smädnom.

Dánsky vojak mal pri sebe fľašku piva. Kúpil si ju pre seba za veľký peniaz. I on sám bol sice veľmi smädný a ledva čakal na okamih, keď si pivo spokojne bude môcť vypiť, ale teraz pohľad na úbohého Švéda ho pohol, otvoril fľašu, kľakol si k ranenému a podával mu fľašu, aby sa občerstvil. Avšak Švéd ani v tomto okamihu sa nevedel zaprieť, vytiahol pištoľu a strelil naňho. Boh ho však ochránil a netrafil ho.

— Ty lapaj lapajský — zakríkol ho Dán, vykrútil mu z ruky zbraň a o zem hodil.

Potom vzal fľašu. Vypil z nej polovičku a tú druhú dal teraz už spokojne Švédovi:

— Vidíš, ty blázon. Teraz z trestu dostaneš už len polovičku.

Dánsky dôstojník, ktorý sa to dozvedel, porozprával to potom neskoršie i samému kráľovi a tomu sa to tak ľúbilo, že vojaka vyznamenal, dal mu šľachtický titul a to s tým dodatkom, že na znak svojho šľachteneho činu smie si vziať jeho rodina do erbu poloprázdnu fľašu.

Šľachetnosť

tohto jednoduchého dánskeho vojaka by nás mala naplniť všetkých. Neide ani tak veľmi o to, aby sme všetci konali veľké, neslýchané hrdinské skutky. Kto iba na tie čaká, ten zväčša cez celý život nespraví nič dobrého. I malé skutky môžu byť hrdinské. Dôkazom toho je i biblická žena — vdova so svojimi poslednými haliermi.

— Táto žena dala viac, ako tí boháči, čo

dávali almužny plnou hrstou — povedať o nej sám Spasiteľ.

A dôkazom toho je i náš dobroprajný a dobrosrdečný dánsky vojačik so svojou fľaškou piva.

Áno. Ide o to, aby sme videli a počuli okolo seba biedu, krvácajúcu a trpiacu. Aby sme sa vedeli podeliť s tými, ktorí i od nás menej majú. Zúfalých povzbudiť, smutných potešiť, vyhnaných k sebe pritúliť, chorých ošetriť, opustených navštíviť, slabým pomôcť, prenasledovaných sa ujať, s hladujúcimi podeliť si svoj chlieb a ísť po ruky všetkým tým, ktorí sú v tomto ťažkom čase apoštolmi lásky. A to nielen cez samú vojnu, ale i po vojne. Nielen na bojišti samozrejme, ale i všade tam, kde je bieda, smútok a žiaľ.

Vo veľkej biede

sa ukazuje i veľkosť lásky a viery.

V júli r. 1854 vypukla v Taliansku cholera. V Turíne priamo zúrila. Hneď prvý týždeň ochorelo 50—60 ľudí denne. Väčšina z nich aj umierala. Za tri mesiace ochorelo vyše 2500 ľudí a z nich umrelo 1400. Niektoré mestské štvrte so špinavými bytmi boli choleroou zaplavené a medzi nimi i Valdocco, kde bol Don Boscov ústav. Do októbra bolo tam 600 mŕtvych. Mestská rada zriadila napochytr dva lazarety. Ale nebolo ľudí, ktorí by boli chorých vyhľadali a zanesli do lazaretov. Keď kto ochorel, toho hneď všetci opustili. Báli sa a ušli. Každý sa staral len o seba. Takto ostali chorí bez pomoci.

Keď to Don Bosco videl, povzbudil svojich mladých chovancov a spolu s nimi dala sa do roboty. Vyhľadali chorých. Poskytli im prvú pomoc. Zanesli ich do lazaretov. Byty čistili, riadili, dezinfikovali. Preoblekali ich, obväzovali, umývali, dávali im obklady a mŕtvych odnášali, pochovávali.

Išlo to tak ďaleko, že na konci upotrebiti pre chorých ešte i svoju posteľnú bielizeň. A aký zázrak!

Kým iní na tisíce choreli a umierali, z Don Boscových milosrdných samaritánov ani jediný jeden ani neumrel, ani neochorel.

To bola odmena, že sa za chorých tak veľkodušne a smele dňom i nocou starali a obetovali.

Toto nám najlepšie ukazuje, čo máme i my robiť, aby sa Boh zmiloval nad nami a zachránil nás od smrteľných rán svetovej vojny.

Svoje modlitby, menšie, väčšie starosti, nedostatky, choroby a kríže obetujeme Bohu za všetkých trpiacich, opustených a tých ktorí im pomáhajú.

A buďme milosrdní, aby sme aj my milosrdenstvo našli.

Jur Koza Mateiov.

Ako si vedia niektorí kresťania oceniť utrpenie

Biskup Ján Bernard v Münstere (Nemecko) mal jedného veľmi horlivého kňaza svätého života. Tento kňaz ochorel na ťažkú chorobu: na rakovinu jazyka. Najdôstojnejší pán biskup šiel ho navštíviť, potešiť. A čo myslíte, ako ho potešil? Riekol mu: „Gratulujem Vám, že Pán Boh sa opovážil Vám poslať takú nemoc.“

— Je to, pravda, neslýchaná vec, niekomu gratulovať k nemoci. Ty by si očakával, že mu vyslovil svoju úprimnú a najhlbšiu sústrasť. Ten chorý kňaz ale tomu rozumel. Vedel, čo to znamená, že Boh sa opovážil poslať mu takú nemoc: Boh poznal jeho pevnú vieru a osvedčenú ctnosť: trpezlivosť. Kňaz porozumel svojmu biskupovi a ďakoval mu.

Biskup a chorý kňaz videli v nemoci veľké vyznamenanie. A tento názor mali od samého Pána Ježiša. Keď dvaja apoštolovia si žiadali veľké vyznamenanie v jeho kráľovstve, pýtal sa ich: „Či môžete piť kalich, ktorý ja budem piť (t. j. kalich utrpenia)?“ (Mt. 20, 22.)

V utrpení ukážeme, ako ďaleko sme v láske Pána Ježiša Krista. Len ten apoštol, ktorý Ho najväčšmi miloval, vytrval pri ňom až po kríž na Golgote. Ten apoštol už obstál svoju skúšku, a preto nebolo treba ho ešte skúšať v mučeníctve. Že by aj tu obstál, to vtedy dokázal.

Veru, hrdinne trpieť vždy s rovnakou tichosťou a trpezlivosťou, nie je ľahká vec. Niekedy je ľahšie umrieť ako trpieť.

Maximilián Habsburský bol nejaký čas cisárom v Mexiku. Keď potom musel bojovať s povstalcami a videl, že boj sa nešťastne skončí pre neho, vtedy riekol: „Bože, keby ma teraz len trafila nejaká šťastná guľka!“ Pomyslel zaiste na to, aké uponižujúce scény ho čakajú pred súdmi, v žalároch a konečne smrť, a preto by bol radšej volil hneď zomrieť než dlho trpieť. No, kresťanovi treba aj v utrpení vytrvať, ako dlho Boh chce a čokoľvek Boh chce.

Pán Ježiš tiež vedel vopred, že ho v Jeruzaleme očakáva hrozné trýznenie, uponižujúce scény v žalári, pred súdom, na ulici pred ľudom, a konečne tá uponižujúca smrť na kríži, a predsa dobrovoľne išiel na poslednú slávnosť veľkonočnú do Jeruzalema a pevným krokom prvý kráčal pred svojimi učeníkmi, takže oni sa mu divili. V tomto ohľade ukazujú často jednoduchí Iudia vo svete veľké pochopenie svojho Božského Majstra, že človek sa aj diví, keď sa zaraduje a mimovoľne povie:

Ukrižovaný.

Rom. sloh z 13. storočia
Zaiste Syn Boží je ten —
tak zomrieť Boh mohol len.

„Vychvalujem Ťa, Otče, Pane neba i zeme, že si to ukryl pred múdrymi a opatrnými a zjavil si to maľučkým.“ (Mt. 11, 25.)

Bolo to vo Viedni v špitále. Ležala tam chorá žena, ktorá robila dojem opravdivého Ecce homo-obrazu. Bola pre silnú reumu úplne chromá, údy boly skrčené, takže jej kolená sa zdaly prirastlé k brade. Nehybná a predsa tak pokojná ležala v posteli. Jedného dňa prišiel ju navštíviť najdôst. pán opát knieža Hohenlohe a hovoril k nej: „Milá ženička, Boh vás zaiste má veľmi rád, že vás tak navštevuje. Veselo a vľúdne odpovedala: „Ach, môj Bože ďakujem Vašej Dôstojnosti za srdečnú sústrasť. Mnoho kríža, mnoho žiaľu, a predsa aj mnoho radosti pri tom!“ — „A nemodlila ste sa, aby vám Pán Boh aspoň uľavil vo vašich bolestiach?“ — „Ako bude vôľa Božia,“ odpovedala; „už je tomu sedemnást rokov, čo ma neopustily utrpenia. Preto si myslím, že to má tak byť, lebo Otec nebeský to chce tak a nie ináč. Keď dakoho postaví pod kríž, dáva mu aj milosť, aby mohol pod krížom stáť alebo ležať. Moje utrpenia si ma zamilovaly, a ja som si ich zamilovala a tak to ide dobre. Pán Boh mi chce dať už tu na zemi môj očistec; a radšej tu než tam na druhom svete.“ — „Milá ženička!“, riekol najdôst. pán opát, „za také milosti načim Pánu Bohu ďakovať.“ — „To aj

konám; vždy sa modlím tak: ó milý Otče nebeský, ja som tvoje dieťa, Ty si môj otec. Viac mi netreba, aby som bola spokojná. Že ma miluje, to mi už dokazujú moje bolesti, ktoré z celého srdca ochotne chcem znášať."

U takých chorých veru ani kňaz ani príbuzní nemusia veľmi premýšľať, ako ich potešiť a povzbudzovať. Oni by hádam mohli ešte nás zdravých povzbudzovať, keďže sme často pre maľučkosť žronení a malomyselní. Títo už zaiste prešli mnohou skúškou životnou a ke-

dykoľvek im ponúkol Otec nebeský nejaký križik, vždy ochotne a odovzdane hovorili „Áno, Otče." A len ten, kto vedel v malých križoch, nepríjemnostiach a ťažkostiach každodenného života vždy zachovať správny postoj kresťana pod križom, ten bude vedieť aj v najťažších skúškach života, ako vycvičený a osvedčený vojak Ukrižovaného, hrdinsky vytrvať na svojom mieste, tak dlho, až Boh ho zavolá: „Dobre, sluha dobrý a verný, ... vojdo do radosti svojho Pána."

Za Slovákmi v Ríši

P. Kováč SVD dal sa predsa pohnúť a poslať nám pre Hlasy úryvky zo svojho denníka.

20. februára 1942 Doma.

Dnes ma vyšinul z rovnováhy list, ktorý som vlastne už dávno čakal. Skoro rok. Pán predseda Ústredného úradu práce, dr. Kaššovic, píše: „V mene slovenského robotníctva v Ríši, ktoré volá po vlastných slovenských kňazoch, prosím Vás, aby ste sa dohodli s Predstavenstvom Vášho ústavu o skorom Vašom uvoľnení pre pastoračnú prácu medzi slovenským robotníctvom v Ríši. Desatisíce slovenských robotníkov čaká na Vás, aby si mohli vykonať veľkonočnú povinnosť..."

Premýšľam... I to je misia. Namiesto do Číny do Nemecka. Slovenskí páni biskupi už dávno hľadajú kňazov. Niektorí tam už dlho pracujú. Ale aj dr. Kaššovicovi veľa záleží na veci. Pozná ľudí, vie, aké sú pomery...

Treba im človeka, ktorý im zavolá do duše, povie pravdu, pripomenie svätú obyčaj báb sa Boha, slúžiť Mu verne, milovať Ho stále, za každých okolností. Treba im slovenského kňaza.

Premýšľam... Vidím prekážky, ťažkosti. Práca čaká železnú vôľu, oceľové nervy, tvrdú kožu. Vidím vlastné nedostatky. Cítim odpor, skrížené plány. Chýba skúsenosť. A predsa nemôžem utlmiť hlas: „Lúto mi zástupu, lebo sú ako ovce bez pastiera."

24. máj.

V týždni som oznámil Ústrednému úradu práce: „Na Turíce, 24. mája, uvoľní ma Predstavenstvo Misijného domu pre pastoračnú činnosť v Nemecku". Obratom prišla výzva, aby som 26. mája pricestoval do Bratislavy: „Tu dostanete poverovací dekrét a potrebné informácie. Pocestujete so skupinou úradníkov Úradu práce do Berlína."

Turíce. Cítim sa ako pred skokom do studenej vody. Balím a balím. Ale iba to, čo málo váži a mnoho pomôže. Z kostola zneje vlhkou chodbou úpenlivá prosba turíčnej sekvencie.

Áno, viac by som mal volať: „Príď, Duchu, shora!" „Áno, príď, aby som tieto klamoty nevláčil nadarmo po Ríši, aby som nerobil prázdne bubliny, aby som nekázal do vetra, nehádzal hrach na stenu — Ty vieš, kde im bude treba kňaza."

Hej. Tieto Turíce mi prišli vhod. Treba mi práve Toho shora... Veni Sancte Spiritus!

26. mája z Bratislavy

U Dr. Kaššovica vľúdne prijatie. Návštevy O piatej večer idem s poverovacím dekrétom v ruke a s p. pátrom Kletzkom po boku k stanici. Lúčenie je ťažké. Úradníci cestujú neskoršie. Nasedám na berlínsky rýchlik, ktorý ide cez Brno, Prahu, Dražďany. Miesta dosť až po druhé hranice Čiech. V Prahe sme práve na polnoc. Mesto ponorené do tmavej chladnej noci. Je celkom ticho. Aj lokomotíva prestala pafkať. Akoby chcela i ona počuť pulz spiacieho mesta... Na obzore rysuje sa tmavá silueta sv. Víta.

Na hranici Čiech nás cestujúci priam obliehali, lebo odtiaľto aj náš vozeň bol prístupný všetkým. Oproti mne ku oknu si sadol sympatický človek. Odsnak na kabáte prezradzoval katolíka. Lippertova knižka, ktorú položil pred seba, mi povedala, že tento človek myslí hlbšie. Monotonný buchot kolies rýchlika zapôsobil na neho, ako keď matka dieťa zakolíše. Začal prikyvovať hlavou, akoby chcel povedať „Rozumiem, rozumiem, pán páter Lippert."

Noc sa prevalila na druhú stranu. Ukolísala aj mňa. No, nebol to spánok ako spánok. Vo vlaku spíš ako myš na vreci. Predsa prešla i táto polovica noci. Strieborné lúče zaklopaly na zarosené okno. Utriem ho a pozerám, kade naháňame. Rovina, lúky, lesy, polia. Nič zvláštneho. Súsed naproti mne zdvihol hlavu. Pretrel si oči. „Dobré ráno!" usmejem sa.

„Dobré ráno", odpovedá a zazyva si hlboko „Človek je rád, že je deň."

„Veru, keď človek vo vlaku spí, iba ustane povedať."

Umyli sme sa. Dozvedel sa, kam cestujem, a ja som bol len upevnený v mienke, že tento môj prvý spolucestujúci má dobre rozumie. Laik, ale obdivuhodného náboženského založenia. Celý patrí presvedčeniu — viere. Z jeho úst som dostal prvé dušpastierske inštrukcie.

„Krásna práca sa otvára pred Vami,“ šepkal mi, naklonený ku oknu a pozerajúc do diaľky, „ale aj namáhavá a potrebná. Kážte svojim ľuďom o základných pravdách. O pilieroch viery, na ktorých ona stojí... tri Božské ctnosti. To je to najdôležitejšie pre nich: viera, nádej, láska. Na týchto troch stĺpoch bude stáť neochvejne stavba ich náboženského života...“

Blížime sa k našej stanici. Všetko už drží batožinu v ruke. I my vstaneme a pripravíme sa. Rýchlik stíšil svoj náhly beh. Cestujúci sa tlačia ku dverám. Zastaneme. Ponáhľame k východu. Dávame si ruky. „Do videnia.“ „Do videnia, s Bohom!“ Ostali pri mne iba dva ťažké kufry. Nafahujem sa s nimi pomedzi náhliacich sa ľudí — ku policajnej strážii.

Tam ma poznačili. Ťažký kufor je už v záložni. Vydýchnem si. „Dobří ľudia sa nájdu všade.“ Myslel som na svojho prvého spolucestujúceho. „S akýmiže sa ešte poveziem?“

27. mája. V Berlíne.

Prvý raz na území Alt-Reichu. Ani neverím, že som v jeho hlavnom meste. Včera som bol ešte v Nitre...

Zo stanice nemal som iba pár krokov ku teticke vdp. pátra Kletzku. Sestra Aigina je už obstarná sestrička. Ošedivela ako predstavená v penzionáte.

„Týmito schodami až na posledné poschodie“, poradil mi ktorýsi dobrý človek.

Na samom vrchu hľadám na dverách štítok s. predstavenej. Čuch mi hovorí, že na blízku bude kuchyňa. Zaklopem. Mladá sestra otvorí. Tvár sa jej vyjasnila, keď videla kňaza. „Prosím si sestru predstavenú.“

„Hneď, prosím, nech sa páči do izby“ a otvorila mi dvere hostovskej.

Za chvíľu prišla. Bledá, chudučká, ale svieža osoba.

Predstavil som sa jej ako spolubrat jej synovca, vdp. pátra Kletzku. Zhikla, pootvorila ústa a drobné oči jej radostne zasvietily.

„Hej, prichádzam práve z Bratislavy a mám vám vyriadiť pozdravy od Konráda.“

„Akože sa mu vodí?“

„Viete, sestrička, tomu sa nemôže ináč vodíť, ako dobre. — Pozrite, že sa má dobre, a podal som jej kus tvrdej slovenskej klobásky. „To na dôkaz, že Vás vskutku dáva pozdraviť, aby ste verili.“

„No, no, ešte vždy ten istý Konrád. Mala som ho vždy najradšej.“

Pozerám sa na ňu: „Celý páter Kletzka. Ako by jej z tvári vykrojený. I jazyk celý kletzkov-

P. Kováč po prvej sv. omši so svojim otcom, bratom a priateľom.

ský“, myslím si, prikývajúc jej, keď mi rozprávala, aký bol Konrad za mladý.

„Ešte ste neraňajkovali, čo?“

„Nie, lebo by som si chcel odslúžiť sv omšu.“

„Hej, najlepšie hneď, aby kostolník neodišiel.“

Prvá sv. omša v Alt-Reichu. V kostole sv Klementa. Nad hlavným oltárom ligoce sa v svetle elektrických reflektorov obrovská postava mozaikového Krista, Dobrého pastiera. Pri oltári ma obraz neuspokojil. Stá a stá farebných kamienkov, jeden pri druhom, ponorených do malty. Ale z odstupu v menšom zornom uhle, stratil som dojem jednotlivosti, drobných kamienkov a zapôsobil na mňa celok, Obraz ma priam uchvátil. Niektoré kamienky sú zlaté hrajú „zlatú“ úlohu v obraze. Iné, postavené vedľa seba, rysujú postavu Krista v základných črtach: ťahy tvári, rúk. Ostatné tvoria výplň prechody. Bez týchto kamienkov nemôže byť obraz tým, čím je.

Uvažujem. Keby tie kamienky mali rozum ako my ľudia, a keby si samy mali voliť miesto v obraze, nastala by neshoda a pračka, lebo dozaista každý by chcel znázorňovať tvár Dobrého Pastiera. Takí sme my ľudia. Na posledné miesta treba nás nútiť, neradi sa ponížujeme len nasilu sa vzdávame osobných výsad a výhod, aby sme slúžili celku. Mali by sme sa učiť od kamienkov, z ktorých sa skladá mozaikový Kristus.

Bez odporu, bez reptania dali sa vsadiť do malty. Umelec vzal každý jednotlivý do ruky.

„Idte k Jozefovi...“

Egypt v dobe 7 suchých neúrodných rokov bol hlavnou zásobárňou obilím a to zásluhou Jozefa, syna Jakubovho. K nemu posielal faraón mladujúcich: „Idte k Jozefovi!“

Egyptský Jozef sa takto stal „spasiteľom sveta“, záchrancom telesného života.

„Idte k Jozefovi!...“ volá naša sv. Cirkev v čase terajšom. Prežívame vojnové časy. Ale ale je to vojna obyčajná, to je vojna najväčších rozmerov, zúriva. Všade je vojna, nielen na frontoch, aj v zázemí; vojna na zemi, vo vode i vo vzduchu. Ale aj v dušiach ľudí, čo nemajú spokojného svedomia, čo nemajú viery v Boha.

Mnohých trápi otázka, kedy sa skončí táto vojna?... Kedy?...

„Idte k Jozefovi!...“ áno k sv. Jozefovi,

pozrel si ho, ocenil a potom ho vložil opatrne a dôvtipne na miesto, ktoré mu najlepšie odpovedá. Takto buduje Božský umelec tajomné telo Kristovo. Akoby z nescíselných drobných, kameňových kamienčiek tvorí Duch svätý mystického Krista — Cirkev svoju, z ľudí dobrej vôle, z veriacich všetkých časov. I ja som jeden kameň v obraze Krista Pána. Keby som odporoval Božskému umelcovi, keby som odpadol, bola by to len moja škoda. Na moje miesto príšiel by druhý. Miesto musí byť vyplnené.

Mal som 10 mariek vo vrecku. Jednou som vymenil ochotného kostolníka. Turíčne raňajky čakaly na mňa na vrchnom poschodí.

„Povedzte mi, sestrička, prečo až tu hore varíte?“

„Tu mám pokoj. Toto nám stačí... Niekoľko sestier a služiek, to je celý náš personál. Bude Vás zaujímať: Máme aj tri slovenské dievčatá.“

Sestra Aigina pozorovala, ako prijmem túto právu. A bol som opravdive prekvapený.

„Už na prvom kroku zo stanice prichádzam ku slovenským deťom“, myslím si.

„Tie sú v dobrých rukách,“ povedám sestre.

„V dobrých ako v dobrých,“ pozrela sa vážne na mňa, „ale v slabých. Jedna mi robí starosti, a druhá nedá si veľmi povedať. Povedám tej jednej: Ak myslíš s ním vážne, skoro si to rozmyslí, túlať sa nebudeš. — Neviete si predstaviť, dôstojný pane, ako ľahko sa neskúsené dievča dostane vo veľmeste do blata. Neskúsené, ktoré nemá kto upozorniť, poučiť; tvrdohlavé, ktoré si nedajú povedať, lebo vedia všetko lepšie, na to doplácajú. Ak sa Vám bude páčiť, môžeme ísť k nim do kuchyne.“

„Veľmi rád, sám som chcel už o to prosiť.“

Vojdeme do priestranej kuchyne. Hneď za dverí čistia dve dievčatá varené zemiaky.

„Pán Boh pomáhaj! Na stráž, dievčatá!“

ochrancovi Cirkvi svätej. K nemu sa máme utiekať teraz, keď celý svet je rozoštvaný, máme ho prosiť, aby nám vymohol u P. Boha, aby sa zmiloval nad trpiacim ľudstvom a skorou ukončil vojnu.

Mesiac marec máme venovať zvláštnej úcte sv. Jozefa. Pravá táto úcta nakladá zvlášť nám hlavám rodín, nám otcom, katolíckym rodičom čím najlepšie vychovať svoje detky, ako sv. Jozef vychovával Božské Dieťa. Zásady Kristove nech sú základom výchovy, základom nášho rodu, štátu a vlasti. Potom nebudú obavy o našu budúcnosť. Dobre vychované národy sú základom blaha a pokoja Božieho na zemi.

Nesmieme však zabudnúť na naše misie, na našich misionárov, ktorí aj teraz pracujú na obrátení pohanských národov, na dobrej výchove ich detí. Nech sa čím skôr splní žiadosť Pána Ježiša Krista: „... a bude jeden ovčiar a jeden pastier!“

—jsp—

Sestra predstavená sa zasmiala a trhla ma za rukáv.

„Dôstojný pane, to nie sú ony, to sú Nemky. „Ach, pardon,“ smejem sa i ja, „preto tak čudne pozrely na mňa, čo?“

Tie medzitým samy prišli, utierajúc si ruky furtuškou.

Nechcú mi podať ruky, že nemajú časť.

„No, len sa necifrujte, pre kuchárku nie je hanba, keď nemá vždy ruku na podanie súcu. Poznám kuchárske umenie z vlastnej skúsenosti. V mojej rodnej Dlhej by vám vedeli o mne rozprávať.“

Mal som na ume svoje čudné večere, ktoré som nachystal upracovanej čeliadke.

„Nuž ako sa máte, dievčatá, v Nemecku?“

„Dobre.“

„A ako sa vám vidí táto robota?“

„Nerobíme ťažko a jest máme tiež dost.“

„Ale predsa, po tých schodoch, hore-dol vynášať a roznášať, keď Vás je tak málo...?“

„Nevadí, keď je aj kuchyňa vysoko. Elektrickým výťahom sa všetko zavezie na patričné poschodie. Nemusíme po schodoch topánkovať.“

„Dobre, keď za vás elektrina robí, keď vám cesto miesi, tanieru umýva, chlieb krája. — Achodíte do kostola?“

„No akože by nie? Veď tak sa patrí. Máme aj slovenskú sv. omšu s kázňou a slovenským spevom na Alexanderplatze.“

„Tak je dobre. Pracujte usilovne a držte sa, aby sestry boli s vami spokojné.“

Po tejto teplej chvíli dal som „s Bohom“ sestre Aigine a krajkám a poprosil som, aby ma aj druhý raz tak prijali.

Jedno slovenské dievča ukázalo mi pri stanici vysoký autobus — poschodák:

„Týmto sa najskôr zaveziete ku Slovenskému vyslanectvu.“

Liturgika

Diš: Matej Tatko

Kongregácia Dcér Najsvätejšieho Spasiteľa

Zakladateľky. Kongregáciu založilo 29. januára 1916 23 sestier, medzi nimi ctihodné Matky, prvá generálna predstavenná, M. Pia Ehrlich a terajšia druhá generálna predstavenná, M. Aemiliana Líšková.

Tieto sestry už dávno predtým venovali sa ošetrovaniu chorých v bratislavskej detskej klinike a v súkromných domoch, taktiež výchove mládeže v šopronskom sirotinci a v tamojšej detskej opatrovni.

29. januára 1916 ostrihomský arcibiskupský ord.nariát, ako cirkevná vrchnosť mesta Bratislavy, spojil tie domy, v ktorých zakladateľky účinkovali a dal im meno: Kongregácia Dcér Najsvätejšieho Spasiteľa.

Keďže sa Kongregácia osvedčila tak v rokoch svetovej vojny, ako i po nej, počet členiek i kláštorov sa rozmnožil. Svätá Stolica 6. júla 1932 povýšila ju svojim dekrétom na pápežskú Kongregáciu.

Cieľ Kongregácie je: opatera chrámov a zhotovovanie bohoslužobného rúcha; ošetrovanie chorých v nemocniciach a v súkromných domoch; výchova mládeže; vedenie ženských penzionátov, a to všetko podľa časových potrieb.

Celú Kongregáciu, ktorá sa rozšírila nielen na Slovensku, ale i v Nemecku a v Maďarsku, spravuje generálna predstavenná Ctihodná Matka M. Aemiliana Líšková, ktorá sídli v Bratislave, na Jakubovom námestí. Je to dteraz jediná ženská rehoľná Kongregácia, ktorá sa utvorila na Slovensku a má v našej vlasti svoj materinec.

Kongregácia plní svoj cieľ vo svojich pätnástich kláštoroch na Slovensku:

v Bratislave: materinec (generálna sprá-

va Kongregácie a podomné ošetrovanie chorých),

dom provincionalátu s postulatúrou a s noviciátom (výchova dorastu Kongregácie pre Slovensko, katechizovanie vo verejných ľudových a meštianskych školách, cirkevné umelectvo),

dva ženské penzionáty a detská opatrovňa,

nemocnica sv. Jozefa,
univerzitná detská klinika,
univerzitná ortopedická klinika,
sanatórium Dr. Wintersteinera.

V Piešťanoch: štátna nemocnica a epidemická nemocnica.

V Dolnom Smokovci: štátny detský liečebný ústav

V Kvetnici pri Poprade: štátna nemocnica pre tuberkulotikov.

V Horných Orešanoch: katechizovanie v škole, vedenie Mariánskej kongregácie, podomové ošetrovanie chorých a opatera ťažšie nemocných členiek.

Suchá nad Parnou: poľné hospodárstvo, zotavovňa členiek, podomové ošetrovanie chorých.

Račištorf: detská opatrovňa, jasle, katechizovanie v škole, podomové ošetrovanie chorých, opatera starých chudobných v obci, opatera kostola.

Karlova Ves: detská opatrovňa.

Tri Slovenky z Tretej ríše.

Všestranný pôst.

Mnohí sa čudujú, že Cirkev katolícka tak veľmi zmiernila pôst. Z takzv. „Veľkého“ pôstu ostaly iba: Popolečná streda a Veľký piatok, ako dny povinného ozajstného pôstu; vo všetky ostatné dni „Veľkého pôstu“ je pôst iba dobrovoľný; kto ho zachová, koná dobrý skutok, kto ho nezachová, nemá hriech za to.

Ano, Cirkev zjednodušila, uľahčila pôstne prikázanie; mnohých vyníma ešte aj zpod povinnosti, v piatok sa zdržovať mäsiťého pokrmu. Tým viac však prízvukuje všestranný pôst, t. j. všestranný sebazápor: Nielen toho sa zriecť, čo do úst vchádza! Ale zriecť sa ešte viacej všetkého zlého, čo vychádza zo srdca: „zlé myšlienky, vraždy, cudzoložstvá, smilstvá, krádeže, krivé svedectvá, rúhania.“ (Mat. 15, 19.) inými slovami: postiť sa v duchu a v pravde.

Už svetlo v chmárach zomiera. —
Do mrázu nás zoviera
temná noc. — Ó, Božia moc,
cez čierny kríž len k Tebe blíž!

Foto STK

Cirkev vychováva. Chce vychovávať deti, ktoré obstoja v boji duševnom i telesnom:

Aby vedely zomrieť, odumierať mravnému zlu, nedovoleným a prílišným žiadostiam! Rásť v cnosti, vyvinúť sa v charakte —; lebo kto toho nemá, a ani sa nesnaží, ten je ve ru úbohým hostom na tejto zemi.

Sv. Pavol píše Filipanom:

„Naučil som sa byť spokojný s tým, čo mám... viem sa uskromniť, viem hladovať... ale viem aj oplývať.“ Taký by mal byť každý kresťan: Má vytrvať v núdzi, v trápení doma a kdekoľvek — a má vedieť aj s bohatstvom zachádzať v duchu kresťanskom!

Kresťan je silný a spoľahlivý, dokiaľ vie opanovať sa, žiť mravne a rozumne a tak zvládnuť život.

Aj toho, čo je dovolené, treba sa občas zriecť — učí nás pôstne prikázanie najmä v terajšej forme!

Istého učiteľa zastihly rozličné domáce kríže: stála chorľavosť mladej ženy a mnoho iného. Musel sa mnohého zriecť, čo iný by ťažko bol znášal. Divili sa mu známi, ako vie všetko s takou veselou myslou znášať a tak mnohého sa zriekať. Riekol im:

„K tomu ma už vychovávala moja matka. Opanovať sa, zdržovať sa, bolo jej heslo.

Keď som mal sotva 5—6 rokov, už mi horovievala: Ferko, teraz je pôst. Nemohol by si dnes jesť chlieb bez masla? ... alebo inokedy: nechcel by si z lásky k Ježiškovi piť dnes kávu bez cukru? ... Skús to, a čo ušet- riš, dáme chudobnému N....“

Neskoršie ma učila:

Choď s peniazmi vo vačku pomimo jarmočných šiatrov, ako druhí chlapci, ale nekupuj si nič! Zriekni sa toho! Peniaze dáš potom na misie... Vieš, poriadny chlapec musí vedieť opanovať sa, odoprieť si niečo, a pritom veselo si zahvizdnúť.“ — Tak sa mi stal sebazápor samozrejmom vecou a nerobí mi teraz nijaké ťažkosti.“

V takomto smysle máme ponímať cirkevný pôst: ako *sebavýchovu k všeobecnému sebazáporu*. Aby sme vedeli zvládnuť život za všetkých okolností. Pánmi v dome musíme byť my a nie voľaktorá vašeň, žiadostivosť. Len tak je človek samostatný voči vplyvom zlého okolia, odolný proti pokušeniam k hriechu.

Ako je to možné, že v meste N. kradne jednoduchá slúžka, dievča z dediny, hod-

váb, drahé šaty, kožušiny, šperky? Núdza ju k tomu nenútila. Ale bola už prv zvyklá, siahnuť po všetkom, čo lákalo jej smysly.

Cirkev chce pôstnymi predpismi vychovať pevné charaktery, statočných ľudí. Ich heslom bude: Radšej tvrdo pracovať, uskromniť sa, ako nestatočne sa živiť! Bez kina, bez divadla a zábav sa obísť, aby rodina mala čo jesť. Veď je to až groteskný zjav: Muž musí mať denne svojich 30—40 cigariet, musí mať svoju pijatku, a to hojnú, a doma žena a deti nemajú čo jesť, nemajú čo obliecť.

Postiť sa znamená odoprieť si, opanovať sa, — a to v najširšom smysle. Nielen od jedla! Ale od mnohého, čo je dovolené, a od všetkého, čo je zakázané.

Tak vychováva pôst zdravý národ, zdravý na tele i na duši. Nie pre prílišné postenie sa bývajú preplnené nemocnice — ale že mnohí nevedeli zachovať mieru v alkoholických nápojoch, že nevedia sa zdržovať nedovolených hriechnych pôžitkov smyselných.

Majstri pôstu, ako sv. Anton pustovník,

sv. Pavol pustovník, sv. Romuald, dožili sa vyše sto rokov v stálom zdraví. Je to nápadné, že v cirkevných modlitbách pri omši v pôste často sa opakuje táto prosba: „aby sme s nábožnou myslou slávili tento veľký pôst, ktorý je ustanovený na *uzdravenie duše i tela.*“

Z cirkevného, predpísaného pôstu ostáva nám už iba: Popolečná streda, Veľký piatok, Štedrý deň. Okrem toho príkaz zdržovať sa mäsa v piatok.

Ostatné je dobrovoľné. Cirkev to nechá na nás, či chceme viac činiť, najmä v takzv. „veľkom“ pôste.

Hľadáme teda sami toto prikázanie viac rozšíriť v praktickom živote, uskutočňovať ho „v duchu a v pravde“ na najširšom podklade. Tak skúsime, že aj o pôste platí to, čo hovorí apoštol národov o nábožnosti, že je totiž „užitočná ku všetkému, keďže má prislúbenie pre terajší i pre budúci život.“ (1. Tim. 4, 8.).

P. Rosner SVD.

G. Galovič:

Cestou k Bohu.

Naše osvedčené príslovie hovorí: „Koho Pán Boh miluje, toho krížom navštevuje.“ Preto aj dnešné ťažkosti, ktoré musíme všetci znášať, sú požehnaným krížom aj pre našu katolícku mládež, ktorá sa vie už od svojho útleho veku obetovať, Bohu slúžiť a svet milovať. Katolícka mládež ochotne a s vďačnosťou oddáva sa do služieb svojich učiteľov, duchovných pastierov a inštruktorov, ktorí ju vedú ku žriedlom večnej pravdy a spravodlivosti. Zvlášť preto veľká zodpovednosť kladená je tým, ktorí našu mládež vedú, ktorí ju chránia a učia, kde a ku komu sa má v dnešných kritických časoch utiekať, akej zbrane sa má vo svojej obrane chopiť, ako proti zlu bojovať a čestne víťaziť!

Ku víťazstvu našej katolíckej mládeži dopomáha v značnej miere aj duch encyklik sv. Otca Pia XI. a všeobecné učenie Kristovo, ktoré jej je najpriateľnejšie a najpotrebnejšie. V tomto učení nie je ani jedno zrnko zla, ktoré by sa mohlo v krehkej duši mládeže rozložiť a sa rozmnožovať. O Katolíckej akcii a o výchove ideálnej katolíckej mládeže nehovorí dnes

už len jednotlivci, ale celý národ a celý svet. Pod rozťahnuté ruky Kristove na kríži utiekame sa všetci, lebo veríme, že keď si tento Všemohúci nechal nami na kríž ruky pribiť, nechá si ich našimi modlitbami aj uvoľniť, aby nás mohol objasť a zachrániť. Každá ľudská duša, aj keď nie skôr, tak aspoň na svojej poslednej ceste, rada sa skloní pred oltárom Všemohúceho, lebo len v ňom môže nájsť spasenie a blaženosť na zemi i na nebi.

Dnes si môžeme smelo povedať, že keď je človekovi zle, vtedy sa najviac ku Bohu obracia. Vtedy aj neveriaci začne veriť, kája sa zo svojich hriechov a pozdvihuje svoju dušu k výšinám. Dnes žije skoro celý svet pod prístreším takejto spovednice. Tieto vojnové časy nejedného hriechníka privádzajú k oltáru božiemu, aby svojej duši uľahčil. Aj vojak kloní sa pred krížom a oddáva sa do vôle božej. Matka sa modlí za svoje deti doma i na fronte, kňaz za národ a národ za lepší zajtrajšok, a čo je u nás to najkrajšie, naši vodcovia sa pred krížom modlia spolu s vedenými.

Katolícky obzor

POKOJ NA PEVNEJ SKALE.

Taký je sociálny pokoj, ktorý hlása pápež Pius XII. vo svojom vianočnom posolstve: svätý ako v ríši Kristovho pokoja, pevný ako tá skala, na ktorej spočíva, skala Petrovho učenia, skala Petrovej viery. Je našou povinnosťou, aspoň najzákladnejšie vety pápežských smerníc pre spoločenský pokoj uviesť v našom Obzore:

„Heslo »Ľúto mi je zástupu« je pre nás posvätným príkazom, neporušiteľným, platným a naliehavým v každom čase a v každej situácii práve tak, ako platilo u Krista. Cirkev by zaprela seba samú, keby sa urobila hluchou na úzkostlivé volanie svojich synov, ktoré k nej dolieha zo všetkých ľudských tried. Cirkev sa nemieni zastaf jednej alebo druhej partikulárnej a konkrétnej formy, avšak ako »stĺp a opora pravdy« (II. Tim. 3, 15) a z božej

Sv. Otec počúva kážeň v chráme sv. Petra.

vôle a Kristovho poverenia strážca prirodzeného a nadprirodzeného poriadku, nemôže sa vzdf práva vyhlásiť svojim synom pred celým ľudstvom neochvejné základné smernice a chrániť tieto zásady od všetkého prekrúcania, zatemňovania, pošpiňovania, falošného vysvetľovania a omylov. A to tým viac, že od ich zachovávania záleží stálosť každého nového národného a medzinárodného poriadku, po ktorom túžobne vzdychajú všetky národy. Národy, ktorých šľachetnosť ako aj utrpenie a bolesti poznáme a ku ktorým bez rozdielu pocítujeme v tejto hodine nevýslovných skúšok a ťažkostí hlbokú, nedeliteľnú a nezviklanú lásku a ktorým želáme všemožne pomôcť a obľahčiť, nakoľko je to v našej moci.

Podstatným cieľom sociálneho života je **zachovanie, rozvoj a zdokonalenie ľudskej osobnosti**. Spoločenský život má človekovi pomáhať uskutočňovať správne zásady a uvádzať do života náboženské a kultúrne hodnoty, ktoré Stvoriteľ určil každému človekovi a celému ľudskému pokoleniu.

Po škodlivom hospodárskom systéme minulých desaťročí, keď celý občiansky život bol podriadený túžbe po zisku, ujíma sa nové chápanie, ktoré je práve tak nebezpečné, lebo na všetko hľadí pod zorným uhlom politiky a vylučuje moment mravný a náboženský. — Celá činnosť štátu, politická a hospodárska, má slúžiť na trvalé zaistenie spoločného blahobytu. To znamená, že sa má starať o tie vonkajšie podmienky, ktoré sú pre všetkých občanov nevyhnutné, aby sa mohli zdokonaľovať, plniť svoje povinnosti a rozvíjať sa na poli hospodárskom, intelektuálnom a náboženskom.

Aby spoločenský život, podľa vôle Božej, dosiahol svoj cieľ, nevyhnutne je potrebný aj **právny poriadok**, ktorý je jeho vonkajšou pomocou a ochranou. Cieľ tohto poriadku nie je panovať, ale slúžiť, napomáhať rozvoj a rozkvet životných prejavov spoločnosti. Aby tento poriadok mohol zaručiť rovnováhu, bezpečnosť a súlad vo spoločnosti, má právo donútiť k poriadku toho, kto len touto cestou vie zachovať disciplínu spoločenského života. Avšak spravodlivé plnenie tejto úlohy je zarúčené len vtedy, keď moc bude v rukách autority — ozaj hodnej toho mena — ktorá úzkostlivo pocítuje svoju zodpovednosť pred Večným Sudcom, ktorý každý falošný výrok a nadovšetko každé prekrúcanie svojich zákonov určite potresce a odsúdi.

Pokojnosť v smysle sv. Tomáša a horlivá činnosť sa nevyklučujú, lež sa spájajú v krásnom súlade u toho, ktorého nadchne krása a potreba postaví spoločnosť na duchovný základ a dať jej vznešený ideál. A práve vám mladým, ktorí ste náchylní odvracať sa od minulosti a hľadiť s nádejou do budúcnosti, hovoríme so živou láskou a otcovskou starostlivosťou: nie je dosť byť **smelý a výbojný**, lebo tieto vlastnosti môžu len škodiť, ak

nestoja v službe dobrého cieľa a nepoškrvnenej zástavy. Márne je horlív, ustávať sa a zarmucovať bez oddychu v Bohu a v Jeho večnom zákone.

Cirkev vždy z náboženských dôvodov odsúdila rozličné systémy marxistického socializmu a odsudzuje ich i dnes, lebo jej povinnosťou a právom je chrániť ľudí pred náukami a vplyvmi, ktoré ohrožujú ich večnú spásu. Dôstojnosť ľudskej osobnosti vyžaduje teda obyčajne ako prirodzený základ života právo užívať dobrá tejto zeme. Tomuto právu zodpovedá prvoradá povinnosť, dať súkromné vlastníctvo nakoľko možno všetkým. Pozitívne právne predpisy, spravujúce súkromné vlastníctvo, môžu užívanie meniť a podľa potreby ho obmedzovať alebo zväčšovať. Ak však chcú prispieť k uspokojeniu spoločnosti, musia zamedziť, aby robotník, ktorý je alebo bude otcom rodiny, bol odsúdený na otrockú hospodársku závislosť, nijako sa nerovnávajúcú s jeho osobnými právami.

Nezáleží na to, či toto otroctvo pochádza z nadvlády súkromného kapitálu alebo z nadvlády štátu.

Dnes nadišiel čas nápravy. Treba otriast svedomím sveta a zobudiť ho z ťažkých driemot, do ktorých upadol pre omamujúce jedy falošných ideí, hojne všade rozšírených. Musíme sa o to usilovať tým viac, že teraz, v čase hmotnej a mrávnej skazy, poznanie krehkosti a nestálosti každého poriadku, postaveného na čisto ľudských základoch, presvedčuje aj tých, ktorí v zdanlivo šťastných dňoch nepocítovali v sebe a vo spoločnosti nedostatok spojenia s večnosťou a nepovažovali tento nedostatok ani za podstatnú chybu na svojej sociálnej výstavbe.

Cesta z tmy k jasnému ránu bude dlhá. Rozhodujúce sú však prvé kroky na tejto ceste. Na jej prvých piatich míľnikoch sú vykresané tieto zásady:

1. Každý ľudskej osobnosti musí byť zaistená dôstojnosť a právo, ktoré má od Boha.

Zo svadby Antona Mikuláška a Antonie Jurovychovej pozdravy a Ks 50 na milodar. — Srdečne ďakujeme a blahoželáme. — Red.

Zo svadby Františka Mrvu a Heleny Márovej, posla nám na misie 180 Ks Pavlína Šmidovková. — Zaplať Pán Boh a žehnaj mladý pár, ktorému zo srdca blahoželáme. — Red.

2. Každý ľudskej rodine, spojenej a rastúcej riadením Božej Prozreteľnosti, musí sa umožniť všestranný rozkvet.

3. Každá práca, konaná podľa vôle Božej, má vznešenú dôstojnosť a musí byť chránená a odmeňovaná poriadkom spravodlivého prídelu a spokojného vlastníctva.

4. Právny poriadok, určujúci vzťahy človeka ku človeku, k vrchnostiam a k spoločnosti, spočíva na spracovanom vladárstve Boha a musí byť chránený pred ľudskou ľubovôľou.

5. Aj štát je z vôle Božej a podlieha Božím zákonom; aj vo svojich orgánoch musí byť prostriedkom večného spasenia poddaných.

NÁVRAT MISIONÁROV LA SALETTE DO FRANCÚZSKA.

Z francúzskych cirkevných kruhov sa úradne oznamuje, že biskup v Grenobles povolal nazpät do Francúzska misionárov La Salette, ktorí museli roku 1901 Francúzsko opustiť. Misionárov prijali francúzski katolíci s veľkým nadšením a znovu im sverili slávnú svätynňu Panny Márie na La Salette.

19. marca 1846 zjavila sa Panna Mária dvom pasákom v La Salette, Maximínovi Giraud a Melanii Mathieu a predpovedala im budúce tresty hnevu Božieho pre celý svet, ak sa nedá na pokánie. Pravdivosť zjavenia bola cirkevnou vrchnosťou uznaná a na omilostenom mieste, na vrchu 1804 metrov vysokom, vystavili z čierneho mramoru veľký kostol. Starosť o kostol a početných pútnikov, ktorí navštevovali sv. miesto, sverila cirkevná vrchnosť „Misionárom Milej Pani z La Salette“. Ako im Maximín a Melania boli predpovedali, slobodomurárska francúzska vláda ich po 22 rokoch účinkovania vzdialila. Melania povedala o Salette aj to: „Keď sa budú ľudia domnievať, že je všetko zrušené a zmiznuté, La Salette ožije, lebo Panna Mária má na to moc a jej slová sú nie márne“. Maximín sa tiež vyslovil: „La Salette je ako kvet, ktorý na zimu prikryjú zemou a hnojom, ale ktorý potom vykvitne tým krajšie“.

Za hlasom Krista

Na pohreb prišla aj Náhlovského sestra z Budapešti, ktorú deti obyčajne „tetkou z Pešti“ nazývaly. Bol to žalostný pohľad na úbohé nezaopatrené siroty. Pri pohrebných obradoch nikto sa nevedel zdržať súcitných slz. Sám zamestnávateľ nemohol udusiť v sebe pocit žiaľu, veď utratil v nebohom verného a statočného robotníka. Mal prečo za ním žiaľiť.

Po pohrebe sa odpredal skromný nábytok a ostatné hnutelnosti. Z toho sa zaplatily pohrebné trovy. Dievky sa dostaly každé inde. Imricha chcela vziať tetka do Budapešti. Bola už počula o jeho nadaní do kreslenia, ale otčova stryná ho odhovorila od toho, aby išiel do tak veľkého mesta. Dal sa nahovoriť a išiel k jej mužovi za čizmárskeho učňa. Ona s tým rátala, že bude mať lacnú pracovnú silu. Tetka vzala do Pešti Ludovíta, malú Žofku si ponechala Ruženka. Aj Imrich mal sto chutí ísť do Štetkovcov, ale stryná ho presvedčila, že čizmárske remeslo je výnosnejšie ako knihárčina. Ostal teda u čizmára, ktorý ho vzal na päť rokov do učenia. Nemal tam veru na ružiach postlané. Musel vstávať ráno o piatej hodine a večer pracovať do desiatej. Ešte aj v nedeľu mu kázali dopoludnia pracovať a popoludní nástroje ostríť alebo ísť hľadať sklo na škrabanie podošví.

Keď v roku 1914 vypukla svetová vojna, mal byť Imrich ešte dva roky učňom. Avšak jeho majster musel narukovať. On, aby nemusel zaháľať, vstúpil do práce v garbiarskej továrni, kde aj jeho otec pracoval. Tu si zarobil niekoľko korún, Strynú to mrzelo, lebo prešiel bývať do Štetkovcov, ktorým platil nepatrnú sumu za stravu a byt. Štetkovci nechceli od neho veľa; vždy hovorili, že chcú, aby si niečo nagazdoval. Nech si, vraj, šetri; keď bude mať zvyšný peniaz, dobre mu padne v čas núdze. Po pol roku mohol si už kúpiť oblek, lepšiu obuv — a vôbec to najpotrebnejšie, čoho sa nemohol dočkať za tri roky pri svojom majstrovi.

U Štetkovcov mal vyhradenú malú izbičku, v ktorej spával. Keď už mal to najpotrebnejšie zadovážené, kúpil si farby a kresliace pomôcky a začal maľovať. Hádám ani panovník necítil sa tak dobre na svojom tróne, ako on, keď bol o samote a mohol sa venovať maľovaniu. Najradšej mal pri sebe svoju drahú sestričku.

„Imrich, Imrich, ty si mal byť niečím iným“, hovorieval mu Štetka, „Keby som bol lepšie situovaný, uver mi, dal by som ťa študovať.“

„Nie, Janko, takú obeť od teba nežiadam, som vám povďačný, že ste sa ujali Žofky a konečne, že som aj ja pri vás,“ odpovedal Imrich.

„Mali sme ťa vtedy vziať, keď vám otecko umrel,“ ohlásila sa Ruženka, „ale o teba sa každý trhal, lebo si už mal svoje roky, o malú Žofku sa však nikto nezaujímal.“

„Tak je“, prisvedčil jej manžel, „aspoň keby sme ťa boli do Pešti poslali, tam by boli z teba iného človeka urobili...“

„Veď ja na to tiež často spomínam“, poznamenal Imrich, „ale tiež často uvažujem o tom, či by som tam nebol podľahol cudziemu vplyvu a neodrodil sa svojej krvi. Len keby som sa tu nebol dostal na také mne nepríjemné remeslo. Veď túžil som byť maliarom. umelcom...“

Písal sa rok 1916. Imricha vzali za vojaka. Mal vtedy 18 rokov. Ťažká to bola skúška pre neho, lebo musel zanechať svoju drahú sestričku, ktorá bola len trinásťročná a bola by potrebovala jeho pomoc. Ale spriatelil sa so svojim údelom a v stanovený čas narukoval do Košíc ku 9. pešiemu pluku. Bol zadelený do poľnej stotiny a po jednomesačnom rýchлом výcviku tiahol so svojim práporom do Haliče.

9. peší pluk vtiahol do jednej ukrajinskej dediny, z ktorej vyhnal nepriateľa. Bola celá spustošená a vyrabovaná. Nepriateľ odvliekol všetko, z čoho by mohli mať úžitok. Čo sa nedalo odvliečiť, ležalo na premoknutej zemi dolámané.

„Prekliati kozáci, nič nám nenechali pod zubý!“ šomrali vojaci.

„Len trezlivosť, chlapci,“ tešil ich stotník. „Večera bude určite tu, lebo kuchyne, čo nám v rozmoknutom poli zaviazaly, sú už oslobodené a idú za nami. Tým lepšie nám to bude chutiť.“

Lialo sa ako z krhly. Ustati vojaci boli radi, keď sa dostali aspoň do poloošarpanej ukrajinskej chatrče, kde boli koľko-toľko krytí pred nečasom. Onedlho prišly kuchyne a rozdelila sa večera, čo vojakov pomerne dosť občerstvilo. Po večeri boly rozostavené stráže a tí, čo nemali službu, šli na odpočinok. O malú chvíľu nastalo v celom tábore hrobové ticho, ktoré bolo prerušované tiahlymi krokmi stráže a hlbokým chrápaním spiacich vojakov.

Na druhý deň bolo čistenie zbraní. Keď už bol každý so svojimi vecami hotový, shromáždili sa v skupinách, vždy podľa národnosti, lebo pluk bol miešaný. Slováci sa dali do hromady pod vedením jedného zástavníka. Bol to veselý chlapík a náruživý spevák. I ozval sa čoskoro veselý slovenský spev v ďalekej Haliči. Nuž, tak to býva, že Slováci si zaspieva všade, lebo pamätá na slová piesne: „Slovensky si spievaj, až zahučia polia, kto vie, či ti zajtra spievať už dovolia!“

Len Imrich bol v nejakej stiesnenej nála-
de, ale dal sa tiež do spevu. Hneď však opustil
spevákku družinu a šiel do poľa za dedinu,
kde sa nachádzal malý cintorín. Prezeral ná-
pisy na križoch, a pri tom dumal o svojich dra-
hých rodičoch. Spomenul si aj na sestričku, od
ktorej dostal pred dvoma dňami list. Písala mu
v mene všetkých. V liste mu doložila pozdrav
aj od Heleny Chmelských. Helena! Tá mu tiež
veľmi obťažovala hlavu. Bolo to však dávno,
keď ešte pred desať rokmi chodieval do Chmel-
ských a hral sa s Helenou. Bola mu milou spo-
ločnicou pri detských hrách. Ale keď mu rodi-
čia pomreli, zmenilo sa všetko. On sa dostal
ku vzdialenej rodine za učňa a Helena — tá
vyštudovala za učiteľku. Nuž, veľká to bola
pripať medzi nimi... ale predsa nezabudla
na neho. Potom prešiel vo svojich myšlienkach
na Vianoce, keď bol u nich ten maliar,
keď bol potom u Šetkovcov, kde si vo svojej
izbičke maľoval, a Žofka, jeho drahá sestrička,
bola pri ňom.

Zo sladkého dumania ho vyrušil výbuch ne-
jakej bomby. Muselo to byť hodne ďaleko, ale
to mu stačilo, aby ho upozornilo, že má ísť ku
svojmu oddielu do dediny, kde sa už kamaráti
sokupovali pri nástupe. Prišiel rozkaz: Na-
pred! Obsadiť nasledujúcu dedinu...

Tak prešiel veľkú časť Haliče. Poznal oko-
lie Grodeka, Lvova, Tarnopolu, ba aj hodný
kus územia bývalého Rusko-Poľska. Konečne
v lete roku 1918, keď už bol ruský front zlik-
vidovaný, dostal sa do Gemony v Taliansku,
kde mal byť jeho oddiel zaradený do boja ku
Piave.

V septembri dostal dovolenku, na ktorú ča-
kal skoro 18 mesiacov. Srdce mu začalo prudko
biť, keď sa vlak pohol zo stanice a uháňal
smerom na Bratislavu. V duchu si kreslil obraz,
ako prekvapí doma sestričku a Šetkovcov...

Bolo už 11. hodín pred polnocou, keď Imri-
chov vlak dorazil naskú stanicu. Imrich
plným krokom kráčal po uliciach mestečka a
želal si mať v tej chvíli krídla, na ktorých by
zaletel ku svojim drahým.

U Šetkovcov bolo veľké prekvapenie, keď
neskoro večer zaklopal Imrich na okno. Šiel mu
otvoriť Šetka, ktorý nebol vojakom, lebo mal
jednu nohu kratšiu. Už takmer svitalo, keď
všetci rozhovorom ukonaní uložili sa na krátky
odpočinok.

Dni dovolenky mu rýchlo ubiehaly. Chodie-
val najradšej so sestričkou po svojich obľúbe-
ných miestach, kde chodievali aj s rodičmi, na
ktoré sa Žofka veru nepamätala, ale on jej všet-
tko porozprával.

Keď boli ešte malé deti, Ruženka im často
rozprávala rozprávky o jezibabách, o piadimu-
žikoch, o zakliatych zámkoch a tak touto po-

známkou prebudila v Imrichovi spomienku na
bezstarostné detské časy, keď jeho mladá fan-
tázia tak živo vedela pracovať a vžiť sa do
každej rozprávky...

Prišiel deň lúčenia. Bol by najradšej ostal
doma. Veď ho i kamaráti odhovárali, aby ne-
šiel, že to ešte vraj dlho potrvá. A skutočne,
mnohí, čo tiež boli na dovolenke a mali byť už
dávno u pluku, zdržiavali sa doma. Ale Imrich
sa obával a preto len šiel. Cestou sa zastavil
v Budapešti, aby navštívil brata Ludovíta a
tetku. Boli veľmi radi, že ich neobišiel a me-
novite tetkin muž sa milo s nim poshovárал.
Brat ho povodil po meste a poukazoval mu
niektoré zaujímavosti. U tetky pobudnul za dva
dni a potom šiel ďalej. Ach, ako mu bolo trud-
no za bratom, s ktorým po ôsmych rokoch
mohol byť len za krátke dva dni. Ale povin-
nosť bola neúprosná.

Po svojom príchode do Gemony ostal ešte
na predošlom mieste, vtedy už rakúsko-uhor-
ský front začal sa rozpadávať. Koncom októ-
bra vojaci hŕfne opúšťali svoju pluku. Aj Im-
rich so svojimi kamarátmi opustil posádku
v Gemone a pochodovali až po Celovec, kde
nasadli do vlaku. Každý mal len jednu túhu:
Čím skorej domov ku svojim drahým!

Keď vlak dorazil do Budapešti, kolovaly
chýry, že po hornouhorských stolicích cudzie
elementy rabujú dediny a vraždia obyvateľov.
Imrich sa až triasol od nedočkavosti; bol by
zašiel aj ku bratovi na niekoľko dní, ale túha,
vidieť čím skôr svoje rodisko, nedovolila mu
tu dlho ostať.

Bol teda doma. Ale čo teraz začať? Rozho-
dol sa, že si podá žiadosť za poštára, čo sa mu
aj podarilo. Vžil sa dosť chytro do úlohy listá-
ra a cítil sa dobre. Získal si čoskoro priateľov
a priaznivcov, ktorí mu žičili. Veď kto by si
neoblúbil takého poštára, ktorý vše prichádza
s milým listom a vždy s milým úsmevom. Ale
aj sám poštár si nadobudne všeliaké známosti.
Aj náš Imrich si oblúbil švárnú Magdu, ku-
chárku u poštmajstra. Prostrednicou ich zná-
mosti bola vlastne Žofka, ktorej páni bývali
v tom istom dome, v ktorom aj prednosta poš-
tového úradu. Nebolo to nápadné, lebo každý
si myslel, že Imrich chodí na návštevu ku svo-
jej sestre. V spoločnosti oboch chodieval v ne-
deľu popoludní na prechádzku do blízkeho
okolía. Keď bolo nepriaznivé počasie, šli do
Šetkovcov a tam strávili milé sviatočné hodi-
ny. Ruženkin malý triročný synček, Gustik,
skákal od radosti, keď prišla k nim teta Žofka
aj s tou novou tetou, ako menoval Magdu.

Ale okolnosti sa zmenily. Žofkin pán bol
preložený do Turč. Sv. Martina a tak aj ona
šla s nimi. Imrichovi ostala len Magda. Lúto
mu bolo za sestrou, ale spriatelil sa aj s tým.

(Pokračovanie.)

Súbeh

K zveľadeniu misijných programov vypisuje Misijný dom Matky Božej v Nitre (odd. Misijná akadémia „Regina apostolorum“)

s ú b e h n a

- a) kratšie — $\frac{1}{4}$ až 1 hod. — **divadelné hry** s misijným obsahom, napríklad vznešenosť misijného povolania, život a činnosť misionárov, život novokresťanov a poľanov;
- b) **sborové recitácie** toho istého obsahu.
- c) **básne** misijného rázu.

Podmienky súbehu:

- a) Na súbehu sa môže každý aj s viacerými prácami zúčastniť.
- b) Všetky práce, označené heslom, musia byť zaslané najneskôr do 31. marca 1943 na adresu: Misijný dom Matky Božej, Nitra (odd. Misijná akadémia „Regina apostolorum“). Presnú adresu treba zaslať vo zvláštnej obálke, na ktorej je napísané heslo.
- c) Dielo musí byť pôvodné, žiaden preklad.
- d) Misijná akadémia získava právo zaslané práce uverejňovať a k misijným slávnostiam požičiavať.

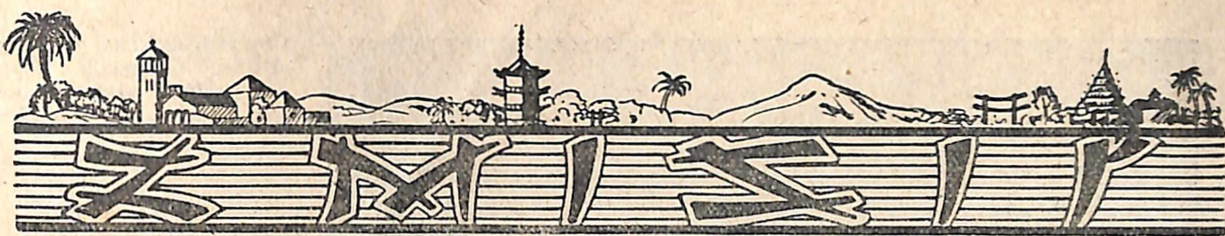
Všetky práce budú k posúdeniu predstreté komisii, ktorej predsedom bude vysokodôstojný pán kanonik Msgr. Rudolf Formánek, predseda misijných spolkov na Slovensku. Najlepšie práce budú odmenené a knižne uverejnené.

Odmeny za divadlá: I. cena 2000 Ks. III. cena 500 Ks.
II. cena 1000 Ks. IV. cena 300 Ks.

Za recitácie: I. cena 1000 Ks. **Za básne:** I. cena 500 Ks.
II. cena 500 Ks. II. cena 300 Ks.
III. cena 300 Ks. III. cena 200 Ks.
IV. cena 200 Ks. IV. cena 100 Ks.

Ďalšie lepšie práce budú odmenené cennými knihami.

Výsledok súbehu bude uverejnený.

Misijný úmysel na marec:

Za katolícku mládež, žijúcu medzi pohanmi!

Náuka o mystickom tele Kristovom a článok viery o obcovaní Svätých preniká aj v misijných zemiach do každodenného života. Veľmi záleží na tom, aby predovšetkým katolícka mládež, hoci medzi svojimi pohanskými rovesníkmi predstavuje len nepatrné stádo, bola si vedomá jednoty viery a aby mravným životom i oddanosťou voči Kristovi a jeho Námestníkovi na zemi cítila sa spojená sväzkom náboženstva katolíckeho s katolíckou mládežou všetkých národov.

Misionári často poukazujú, ako ťažko je neovopokresťeným žiť a pridržať sa svojho náboženstva v pohanskom neprajnom prostredí. Mnohí z nich nemajú toľko sily a odvahy, aby čelili útokom so strany pohanskej. Ochabnú a pomaly stratia, odhodia vieru ako bezcennú perlu. Ale vďaka milosti božej, nájdu sa tiež hrdinovia, ktorí bojujú a chránia všemožne poklad svätej viery katolíckej.

Veľmi zaujímavý prípad, hádam ojedinelý, sa stal v Šanghaji, v Číne. Dcéra bohatých katolíckych rodičov skončila svoje stredné školy. Rodičom veľmi lichotilo, že jej ju požiadal za manželku jediný syn zná-

mej bohatej pohanskej rodiny. Dievča nevydaj nemyslelo. No rodičia naliehali, vraj pekná partia a skvelá budúcnosť. Dievča sa bránilo: „Veď on je pohan a ja sa nechcem vôbec vydať.“ Zle-nedobre na ňu. Len musíš a musíš. Rodičia súria, že obstarajú cirkevnú dišpenzáciu, že by to bola hanba byť natoľko tvrdošijnou. Mladoženích tiež naliehali, aby sobáš bol čím skôr.

Dievča prežilo mnoho ťažkých chvíľ a prelialo mnoho slz. No rodičia boli neúprosni.

Tu vo veľkej úzkosti zdôverila sa misionárovi: „Ja zaňho nechcem ísť. — Ja chcem svoju čistotu a svoj život Bohu a blížnemu venovať v kláštore a nie tomuto pohanovi. Pomôžte, dobrý otče!“

Čo robiť? S rodičmi sa nedalo hovoriť. Stáli na svojom neúprosni. Nebolo pomoci. Misionár sa zamyslel a potom povedal: „Ak nechceš, nepôjdeš zaňho. Dáme i rodičom i druhým pekné poučenie. Ak ti nedajú pokoj, uspokoj sa, nech oni len pripravia všetko na sobáš i pekné biele šaty i hostinu i všetko, ako je v obyčaji. Keď prídete so ženíchom a hostami do kostola na sobáš, je sa ťa pýtam: Mária, chceš byť zákonnou

Šanghaj: Biskup Weig (už omrel) a P. Christ s bielymi misijnými sestričkami sv. Františka v kruhu budúcných učiteliek náboženstva a katechetiek. Do osirotenej dieťačky nebohého biskupa poslal sv. Otec nám známeho biskupa Tiena, Čičana.

Cierna sestrička v Bazuto, Airika, učiteľkou svojich malých súkmeňovcov.
Foto: Fides

manželkou tu prítomného ženicha Kiang-su? Ty mi povieš: Nechcem. Povieš? Nebudeš sa báť?“ „Poviem! Bude to, tak veľmi dobre.“ A uradostnená si vydýchla. „Dobre, ostatné už ponechaj na mňa.“

V deň svadby do kostola prišlo mnoho príbuzenstva a známych. Kostol parádny, nabitý. Rodičia jasali od radosti, vidiac spokojnú svoju dcéru. Pred oltárom kňaz sa pýta novomanžela: „Chceš byť mužom tu prítomnej nevesty Márie?“ „Chcem.“ Ďalej sa pýta nevesty: „Chceš byť manželkou tu prítomného ženicha?“ Trasúcim sa, ale pevným hlasom znie odpoveď: „Nechcem.“

V kostole počuť pohyb a šum. Kňaz ako keby dobre nepočul slová, opakuje svoju otázku: „Mária, povedz mi ešte raz jasno a nahlas: Chceš byť manželkou tu prítomného ženicha?“

Ešte raz odznelo jasné spokojné „Nechcem, duchovný otče,“ — a sklopila hlavu.

Tu sa obráti kňaz k rodičom ženichovým a nevesty a blahoželá im, že ich dobrý Boh zachránil od veľkého nešťastia. Poučil ich o slobodnom kroku vstupujúcich do stavu manželského, že sa to má diať z lásky a nie z prinútenia. Nanútené manželstvo je najväčšie nešťastie na zemi pre rodičov, keď by videli svoje dieťa stále smutným, pre manžela, že nenašiel to, čoho si žela, pre nevestu, že sa stala na celý život obeťou. Cirkev chráni mladým ľuďom túto svätú slobodu. Odporúčal im, aby ďakovali Pánu Bohu, že im takto zchránil dieťa od duševných múk.

Po poučení dievča poprosilo rodičov mladoženicha a hostov, aby ju tak ako je, odprevadili k jej vyvolenému nebeskému ženichovi.

A tak, ako bola v bielom, z kostola išla rovno k sestrám a vstúpila do kláštora. — Tam žije ešte i teraz spokojne, blažená a vyučuje dievčatá ako učiteľka — misijná sestra

Ježišu, Ty veľký priateľ mládeže, ochraňuj, posilňuj a zachovaj novopokrstenú mládež v misijných zemiach!

Tak účinkuje milosť

Roku 1935 bola v Paríži na doživotný žal odsúdená mladá Biolette Nocières, ktorá otráвила svojho otca, pokúsila sa otráviť i svoju matku a otcovu mrtvolu zneuctila hrubým spôsobom. Keď toto nešťastné stvorenie, prekliate od vlastnej matky, opúšťalo súdnu sieň v závale zúrivosti vyhlásilo, že radšej spácha samovraždu než by „malo žiť s mníchami.“ Vrahyňa vlastného otca býva už tretí rok v centrálnom väzení pre ženy v Hagenau, ktoré spravujú rehoľné sestry. V týchto troch rokoch dokončila milosť Božia svoje dielo a priviedla vražednicu k jasným názorom a k pokániu. O rehoľniciach sa vyslovila s najväčším obdivovaním. Prejavila aj radosť nad tým, že znovu získala stratenú vieru a prehlásila, že zbytok svojho života chce venovať zcela modlitbe a pokániu. Aj matka odpustila svojej neľudskej dcére. Neuveriteľná je však skutočnosť, že toto obrátenie priviedlo vtedajšiu francúzsku a belgickú revolucionársku tlač do neslychanej zúrivosti. Tieto protikatolícke orgány písali, že mnišky z Hagenau očarovali trestankyňu a dožadovaly sa, aby táto bola vymenená z pod ich vplyvu! Vo svete je to už tak, že na duševnú veľkosť sa odpovedá nízkym zá-kerníctvom.

Ťažká cesta dieťaťa.

(Dokončenie.)

Naplnil som malú fľaštičku svätenou vodou a išiel. Vo vchode do domu som urobil obvyklý pozdrav:

„Gomen nasai! Prosim za odpustenie!“

Objavila sa akási žena a čudne sa na ňu pozrela

„Chcel by som navštíviť Asakosan!“

„Asako? Neni tu!“

„Ale veď ju počujem stenaf!“

V tom okamihu zvolala Asako dvakrát slabým hlasom:

„Shimpusama! Shimpusama!“

„Asakosan, buď potešená, už idem!“ zvolal som a už som aj vyzúval topánky.

Žena sa na mňa hnevivo osopila:

„Tu nesmiete nikdy vstúpiť! Nemáme k Vám žiadnych vzťahov!“

Bez toho, že by som niečo odpovedal, odrazil som ju nasilu na bok a vstúpil do izby.

„Idem pre policiu! Ako zloděj sa dobíjate do cudzieho domu!“

Ja som však už kľučal vedľa Asako. Ležala tu s horiacou tvárou a už vyhaslými očami. Jej prsia sa ťažko dvíhaly a klesaly s dusivým chrčaním.

Žena sa ponáhľala za mnou do izby a snažila sa ma odtrhnúť od postele dievčaťa. Pozrel som sa na ňu nie práve najpeknejším pohľadom, načo ona nadávajúc opustila izbu.

„Asakosan, moja milá Asakosan, v tejto biede ťa musím znovu nájsť?“

Vystrela ku mne obidve ruky a ja som ich pevne sovrel do svojich. Boly horúce sťa oheň.

„Shimpusama, — chcela — by — som — ísť — do — neba. — Prosim — vás, — pokrskíte — ma.“

„Áno, moje milé dieťa, hneď! Ofutuj ešte raz svoje hriechy!“

„Často, — veľmi — často — som — to — robil!“

„Terézia, ja Ťa krstím v mene Otca i Syna i Ducha Svätého.“

Teraz bola i moja sila už u konca. Slzy sa mi nasilu vtlačily do očí. Asako položila ruky na moju hlavu a povedala z posledných síl:

„Ó, môj Shimpusama nesmie plakať! Asako — sa stala — anjelom. — Asako pojde — do — — — neba — — — — —.“

S námahou sa ešte dvakrát zdvihla jej slabá hrud', ľahunko otvorila ústa, vydýchla z hlboka — a nebolo viacej milej Asako. Zaspala tichúčko v Pánu.

Sopial som jej ruky, vytiahol z vrecku svoj ruženec a ovinul okolo jej rúk, zatlačil oči, urobil na čelo znak svätého kríža a modlil sa:

„In paradisum deducant te angeli — Anjeli nech ťa sprevádzajú do raja, pri vchode nech ťa prijímú mučeníci a ťa dovedú do večného

mesta Jeruzalema. — Odpočinutie večné daj jej, Pane, a svetlo večné nech je sviati. Nech odpočívajú v pokoji!“

Pokoj, pokoj, večný pokoj, moja milá Asako!

7. január. Dnes bola odobavovaná budhistická pohrebná slávnosť za Asako. Okolo 3. hodiny ju viezol pohrebný voz okolo môjho domu k spáleniu.

Je zvykom, že po 5.—7. hodinách si príbuzní odnesú popol s najväčšou okázalosťou, aby ho potom umiestnili v niektorom chráme.

Dával som bedlive pozor. Nikto nebol pre popol mojej Asako.

8. január. Dnes ráno som išiel na cintorín ktorý nie je ďaleko od môjho domu. Išiel som k domu, kde spaľujú mŕtvolu a keďže tam práve nikto nebol, pýtal som sa „majstra“:

„Odniesol niekto popol z Asako?“

„Nie.“ —

„Kde ste ho dali?“

Mlčal.

„Nebojte sa, nechcem Vás nijako priviesť do rozpakov. Chcel by som si popol vziať!“

„Dali mi na vedomie, že popol tohto dievčaťa nemá väčšej ceny. Že nie je hodný, aby bol umiestnený v chráme.“

Ukážte mi miesto, kde ste popol odniesli!“

„Je zvykom popol tých, ktorí nemajú príbuzných, zahrabať do spoločnej hrobky. Nemohol som dosiaľ hrob otvoriť, lebo som bol včera príliš zamestnaný spaľovaním a množstvom snehu prácu len sťažuje.“

„Tak mi ukážte aspoň popol!“

Dal mi znak, aby som ho sledoval. Na najzapadlejšom konci opusteného cintorína ležala v bielučkom snehu hĺbka čerstvého popola.

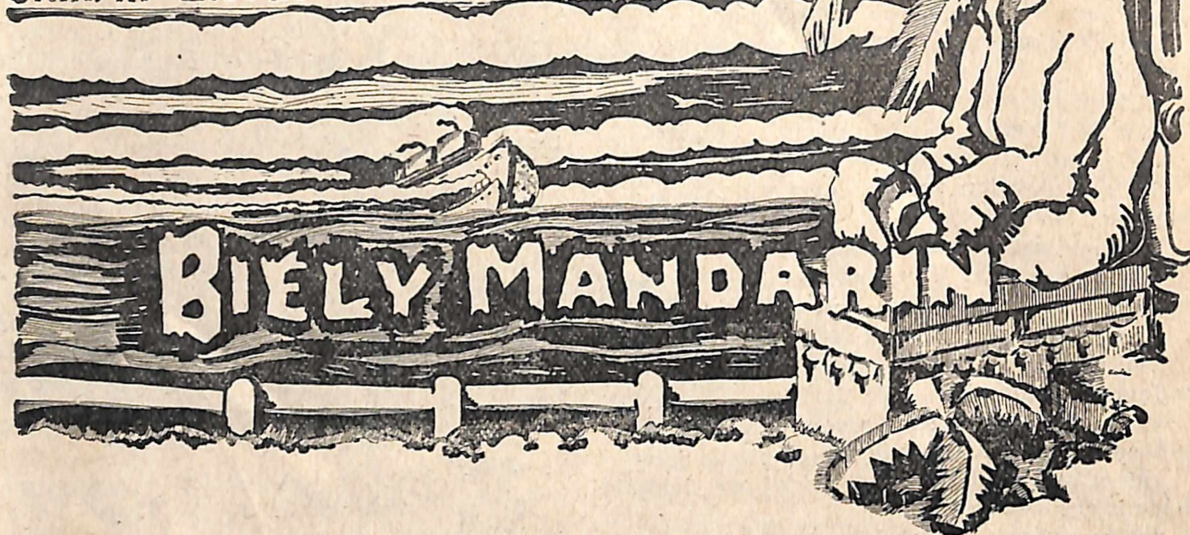
„Tu je!“

Vtlačil som mužovi do ruky niekoľko mincí prepitného a on ma nechal samého.

Budem vôbec niekedy v stave vyličiť slovami to, čo sa odohrávalo v mojej duši v onom okamihu, keď som stál nad poslednými pozostatkami milej Asako? Pre tie pocity niet slov! Padol som na kolená a nechal slzám voľný beh. Ó, nehanbím sa za tie slzy!

Potom som išiel k boncovi, ktorý strážil cintorín a kúpil si malú škatuľku. Do nej posbíeral som popol. Potom som ju zakopal. Kde? To nevie nikto, len kňaz úbohej Asako!

Asako, popol Tvojho smrteľného tela nie je žiadna potupa. On je Tvoje víťazstvo, ktoré bude zjavené celému svetu v onen deň, keď trúby vzkriesenia budú volať k večnému, poslednému súdu. Moje posledné pranie pre Tebe je, aby večný Stvoriteľ, ktorý drží v rukách osudy celého ľudstva, dal Ti korunu miesto popola, olej radosti za plač, sviatočné rúcho za trápenie!“ (Izaiáš. 61, 3.)

List z východných diaľav...

— Otecko písal! — skríkol trinásťročný Janko a ako bomba skočil do matkinej izby. — Otecko písal! To je radosť, mamička!

Pani Bardzka strhla sa so svojej stoličky a chytila s trasúcimi rukami obálku zvláštnej farby a podoby, z hlboka si vydýchla a cítila. Ako by jej odrazu spadol cent s utrápeného srdca.

— Ale nahlas čítaj, mamička, hej? — prosil Janko. — Môžem aj Žofku zavolať?

Pani inžinierová pobozkala Janka na hlavu.

— Môžeš — odpovedala.

O chvíľočku všetci traja sedeli na pohovke pri stolíku, na ktorom horela lampa pod ružovým tienidlom. Pani Bardzka začala čítať trošku priduseným hlasom.

Už dva mesiace, čo nevie nič o mužovi, ktorý pracuje pri stavbe železnice vo východnej Číne. List bol pre ňu naozaj veľkou vzácnosťou, ku čítaniu ktorého priberala sa s istou úctou, ale i s nespokojnosťou, v obave, či sa nedozvie voľačo zarmucujúceho.

„Moja najdrahšia Vanda! — písal inžinier — predovšetkým ti oznamujem, že som zdravý. Nič mi nechýba, ani dobrá vôľa. Práve som dostal tvoj list. Len čo som ho prečítal, schytila ma taká túžba za vami všetkými, že som sa rozplakal. Nemohol som odolať, aby som vám nedal o sebe znať. Hneď som sa pozamykal, aby ma nikto nevyrušoval, chytám pero a píšem.

Keby nie tá úzkosť, ktorá ma neprestajne chrýza, keby nie tá starosť, čo vy tam sami bezo mňa vo Varšave robíte, priznávam sám, že sa tu cítim ako doma.

Za poldruha roka, čo som tu, už som sa oboznámil s tunajšími ľuďmi, ktorí, uistujem vás, nie sú takí špatní, ani zlí, ako sa mi z prvoti pozdávalo. Poznal som kraj a pomaly začínam vychutnávať krásy tunajšej prírody. Slovom: smieril som sa s Ríšou Stredú (tak to tiež tuná volajú Čínu) i s jej žltými obyvateľmi. Ale zato som sa ešte nestal Číňanom, lebo ja jem ďalej vidličkou, nie paličkami, ako Číňania; umývam sa každý deň, miesto raz za mesiac, ako moji susedia. Vrkoč som si tiež ešte nezapustil, ani to azda nespravím, ani hlavu si neholím, len bradu. Ostal som naozaj stále rým Europeanom a usilujem sa viesť takú istú životosprávu, ako vo Varšave na Marszalkowskej ulici. Musím však pripomenúť, že tento môj spôsob života naráža na rozličné ťažkosti. Ide mi napr. chuť na hovädzinu a môj kuchár ma častuje psou šunkou. Rád mám kávu, ale musím sa uspokojiť s čajom, od ktorého mi odpadla chuť od toho času, ako som videl, s akými mi špinavými rukami ho zbierajú, usporadávajú a balia. Musím bojovať aj s tou najmenšou maličkosťou.

Medziiným smieril som sa už s tým, že a roboty nechodím na koni, ale ma nosia dvaja plecnatí kuli na nosidlách, ktoré sú kryté hodvábnu striedkou, kričavo pomaľovanou.

So stavbou železnice pokračujeme veľmi pomaly, lebo musíme prekonávať rozličné prirodzené prekážky. Urobili sme cez bahno dvojkilometrový násyp a teraz staviame most ponad širokú rieku. Keď dokončíme stavbu mostu, pustíme sa do výtania tunelu... Táto práca potrvá najmenej dva roky. Dva roky! Čakajte, vás preľakne tento „kúsok“ času, ako mňa, ne

viem, ale viem, že nijako tu nevydržím tak dlho, ak nesplníte moje najvrúcnejšie želanie. Práve pred týždňom naďabila sa mi veľmi dobrá príležitosť: kúpil som skoro za babku domček i so záhradou nad riekou od direktora súradnej továrne. Hovorím ti, Vanda moja, to ti je ozaj milý kútik! Šesť priestraných izieb, ktoré sú zariadené celkom po európsky. Zariadenie je skromné, ale veľmi útulné... „Ten Štefan sa už iste zošalel!“ pomyslíš si, „veď pre seba nepotrebuje také priestranné bývanie, tým skôr, že o dva, alebo najviac o tri roky, vráti sa do Varšavy.“ Nuž, Vanda moja, tvoj Štefan si vec veľmi dobre rozmyslel, keď kúpil tento dom. Urobil to preto, že by jeho žena a jeho milé detičky mali pohodlie, keď prídu k nemu... Áno, áno, drahí moji, už je to rozhodnuté, prídete sem, lebo za dva roky umrel by som túžbou za vami... Prosím vás, splňte moje želanie... Zprvoti sa vám bude zdať, že vás azda nahovárať k voľajakému nerozmyslenému kroku! Ani najmenej! Hľadujem vás, že sa tu budete mať lepšie ako vo Varšave: čarokrásne okolie, plavba po rieke, železnica do Pekingu je už hotová, dom je zariadený, ba ani zábavy vám nebudú chýbať... A čo je potešiteľné, že nebudete tu sami. Pri železnici pracuje do sto európskych technikov a inžinierov. Niektorí si už dávno dovedli sem aj rodiny. Utvoril sa takto malý, ale milý krúžok inteligentných ľudí, takže naozaj sa nikdy aj pozabudnem, že bývam voľakde na koncí sveta v Mandžusku.

Srdce mi tlkocce, keď píšem tieto slová, lebo sa obávam, aby si sa neprotivila tomuto návrhu. Len čo prečítaš tento list, ihneď mi odpovedz telegraficky.

Už som urobil aj plán vášho cestovania. Nepôjdete sibírskou železnicou, aby sa vám voľačo nestalo. Pôjdete po mori na elegantnej lodi z Hamburgu. Má to tiež svoje zlé stránky, ale koniec-koncov aspoň sa tak neunavíte a uvidíte pritom pekný kúsok sveta.“

Janko sa už nemohol zdržať, vyskočil od radosti...

— Cestovať na loď! Na skutočnej lodi po mori, do Indie! To je ohromné! Mamička, to to bude naozaj ohromné! — dodal a hodil sa na kolená pred pani Vandou. — Ja hádam zbláznim od radosti... Drahý môj otecko!

— A čo, keď príde búrka? — zašepkala Zofka — čo potom? Utopíme sa a nikdy nevidíme otecka.

— Búrka, búrka!... Ty máš hneď búrku na ňame... Búrka nepríde a... a... keď príde, tak príde! — povedal Janko.

— Počkajte, nech celý prečítam! — prerušila pani Bardzka. — Dieťa moje, privčias sa čítať... Ja sa, veru, sama neodvážim na takú dlhú cestu...

Janko zosmutnel, oči sa mu sperlily slzami, ale skoro sa mu rozžiarila tvár, keď počul ďalší úsek otcovho listu.

„Cesta z Hamburgu do Tientsinu potrvá asi štyri týždne. Z Tientsinu prídete vlakom do Pekingu, kde sa stretneme na dohovorenom mieste, najistejšie bude na železničnej stanici. Odtiaľto až ku mne budeme cestovať spoločne... Keď dostanem priaznivú odpoveď, ihneď vám pošlem dostatočné množstvo peňazí, aby ste nemali na ceste nijakých ťažkostí... Len čo sa milá moja Vanda, nie je možné, aby si cestovala tak ďaleko sama. Zaumienil som si, aby si navrhla pánu Vladimirovi, učiteľovi našich detí, aby sa vybral s tebou sem aspoň na dva roky. Je obratný, šlachetný, precestoval už veľa a vie aj dobre anglicky. To by bolo pre vás neoceniteľný spoločník. On by prešiel za vás rozličné starosti, ktoré sú spojené s takouto dlhou cestou. Čo sa zasa mňa týka, postarám sa o všetko, len aby si neofutoval. Ten krok, ku ktorému ňa nahovárať... Vyhoďmaj odo mňa detičky a prijmi čo najúprímačnejšie pozdravenie od tvojho milujúceho muža Štefana.“ (Pokračovanie)

Recenzie.

Upozorňujeme svojich čitateľov aj na tomto mieste na nasledovné nové knihy, ktoré vydaly slovenské nakladateľstvá, a ktorá dostať aj v miestnom knihkupectve v Nitre: Náš milý spisovateľ a spolupracovník vdp. Jur Kozá Matejov preložil nám a spracoval svojim znamenitým spôsobom životopis sv. Jána Bosca „Don Bosco“ od P. Albertiho. Ako jubilejné dielo k 100. výročiu Don Boscovho saleziánskeho diela vydala Správa saleziánskych spolupracovníkov v Bratislave.

Vzácnymi novinkami svätovojtešskej edície „Svet“ sú preklady kníh: „Svätý Augustín“ od chýrneho francúzskeho spisovateľa L. Bertranda preložil Valentin Kalinay a „Vyznania“ sv. Augustína v preklade Jána Kováča. Kto chce hlbšie pozrieť aj do svojej duše, aby jej čím viac zaistil pokoj v tom, v ktorom podľa slov sv. Augustína je dne nájde svoj pokoj v Bohu, nech tieto knihy číta.

Milá knižnica „Priateľa detí“, redigovaná „oteckom“ P. Lib. Mattoškom OFM, obohatila nás svojím 8. sväzkom, veselým a poučným „Ičkom Šibalským“ od tety Margity Kováčovej, učiteľky

Odporúčame

DEJINY SV. ANGELY Z MERIC
Vydaly trnavské Uršulinky.

Knihy nás naučí vidieť P. Boha i za tými najjednoduchšími príhodami životnými; spoznať všade láskavú jeho pravicu, ktorá sa o nás stará. U sv. Angely dal to Všemohúci až zázračne na jevo, že On ju stále svojou milosťou sprevádza. Učme sa z jej mimoriadneho obcovania s P. Bohom, že i my musíme sa snažiť, aby náš pomer k Stvoriteľovi tiež bol vždy čo najúprímnejší.

Preto čítajte s chuťou túto bohatú knihu a naučme sa od sv. Angely, zakladateľky rehole sv. Ursule, ako si máme ceniť milosť Božiu.

Nedávno sa obrátil vážený čínsky spisovateľ. V širokých nevereckých kruhoch známy čínsky spisovateľ Čeng-CU-Yu za čínsko-japonskej vojny musel utiecť. S viacerými utečencami dostal sa do utečeneckého tábora, ktorý vedú misionári z Amoy. Poldruha roka tu žil a z bezprostredného styku mal príležitosť poznať nezištný život misionárov a ich lásku k bližným. Pod vplyvom toho pred nedávnom sa stal katolíkom. Tento krok vzbudil veľký záujem najmä vo vzdelaných čínskych kruhoch. Konverzia zároveň složil sľub, že svoje pero odteraz dá do služieb šírenia viery.

V brazílskom banskom kraji členovia jednej skupiny Katolickej akcie hromadne všetci vstúpili do kláštora.

Tobrucký zázrak. Keď nemecké vojsko vyprázdnilo Tobruk, nepriateľ zaujal kopu trosiek. Medzi rumoviskami neporušene sa vypína tobrucká katedrála „Tobrucký zázrak“, ktorá za toľkých bojov zostala neporušená i so slávnou sochou Panny Márie.

Misionári z Anhwei na slobode. Misijná prokuratúra Peng Pu (Čína) poslala do Turína provinciaľátu telegram: „Peking 14. decembra. Všetci pátri sú na slobode. Misionári a sestry sa majú dobre. Žijeme v pokoji.“ Z tejto misie bolo deväť talianskych pátrov internovaných. Teraz sú všetci prepustení na slobodu a môžu denne slúžiť sv. omšu.

Chengchov a Loyang (Honan-Čína). Rím. — Talianske vyslanectvo pri sv. stolici oznámilo generálnemu prokurátorovi Spoločnosti sv. Františka pre zámorské misie, že predstavení z Chengchova a Loyangu, ktorí boli pred nejakým časom internovaní, sú zdraví, a že vrchností s nimi slušne zachádzajú.

J. E. Msgr. Calza, apoštolský vikár z Chengchov, mohol sa s niekoľkými misionármi vrátiť do svojho okresu. Biskup ostal v Hsüchangu, ostatní misionári odišli do Chengchovu, kde ostal P. Calligaro.

J. E. Msgr. Bassi, apoštolský vikár z Loyangu, je ešte v Nanyang, teda mimo svojho okresu. Pravdepodobne sa ta nevrátil pre stále nebezpečenstvo.

Ninguanfu (Sechvan) a Svatov (Fukien). Z ostatných listov apoštolských vikárov J. E. Baudry a Vogla vysvitá, že misijná práca postupuje pomaly, ale predsa s chuťou a dôverou v pomoc božiu.

Hakodate (Japonsko). Dva známe kláštory trapistov a trapistiek v Hakodate musely byť vyprázdnené, lebo sa nachádzajú v okruhu pevností. Boly preložené do japonskej diecézy Fukuoka a Thapingu (Tongkong).

Mandalay (Severná Burma). Katolícke diela sú zničené. Katedrála a biskupský dom sú demolované.

Co zažili cestujúci na parníku ZAM-ZAM. Rím. Skupina kanadských misionárov chcela sa dostať

parníkom ZAM-ZAM do Bazutska. Parník bol torpedovaný a stroskotanci boli zachránení parníkom Draždany. Neskôr sa dostali do Nemecka, kde boli internovaní.

Podľa živého opisu hlavného veliteľa lodi Dr. Ulricha, uverejneného v časopise „Deutsche Allgemeine Zeitung“ z 15. novembra 1942, cestovalo na parníku ZAM-ZAM do 200 cestujúcich, medzi ktorými bolo najmenej 150 misionárov rôznych viero-vyznaní. Katolíckych misionárov bolo však len 18 a to 13 oblatov a 5 misionárov Božského Srdca. Parník Draždany ušiel z juhoamerického prístavu Kapitán sa ocitol v nebezpečnom položení, lebo mu chýbala výživa pre mužstvo. Ale o niekoľko dní bol privolaný loďou Tamesis, ktorá mu prepustila zachránených stroskotancov a s nimi dostatočné množstvo výživy a iných prostriedkov pre plavbu až do Nemecka.

Filipíny. Spoločnosť Božieho Slova stratila svojho biskupa monsignora Viliama Finnemanna, apoštolského prefekta v Mindoro. Mal 61 rokov. Bližšie okolnosti smrti sú ešte neznáme.

Na Filipínach vojnové pomery znamenajú veľké ťažkosti pre tamojší kvitnúci náboženský život. Celkom sa minulo vino na sväte omše, ktoré sa predtým dovážalo zo Španielska. Na zakročenie sv. Stolice hlavné veliteľstvo japonského vojska prideliť katolíckym ústavom väčšie množstvo čerstvého hrozna. Tým boly ťažkosti odstránené na polroka.

Talianskeho jezuitu P. Messinu talianske ministerstvo národnej obrany vymenovalo za univerzitného profesora. Páter je jedným z najväčších znalcov iránskych (perzských) jazykov. Viackrát cestoval po Iráne a navštívil jeho najvýznamnejšie miesta. Vedecké diela Pátra Messinu o iránskych jazykoch, vzbudily vo vedeckom svete veľkú pozornosť.

Storočné jubileum misie v Šanghai. Dňa 12. júla 1842 prišli do Šanghai traja jezuiti z parížskej provincie. Misia nebola nová. Jezuiti tam mali až do konca 18. storočia kvitnúce misie. Tieto misie boly znemožnené zrušením spoločnosti Ježišovej a prenasledovaniami. Noví misionári našli tu už len hŕstku veriacich v tomto meste a v provincii Kiang-Su. Roku 1844 mohli si zakúpiť dom, v ktorom kedysi bola prvá rezidencia. Nachádzal sa v blízkosti francúzskej koncesie v mestskej štvrti Zi-Ka-Vei. Roku 1869 bolo otvorené pútné miesto ZO-CE na výšku, kde onedlho postavili kostol ku cti Panny Márie Pomocnice.

Roku 1873 založil P. Dechevrens pozorovateľňu (observatórium) v Zi-Ka-Vei, ktorá preukázala mnoho dobrodení obyvateľstvu a zachránilo veľa ľudí pred istou smrťou predvídaním tajfúnov. Roku 1905 bola založená univerzita Aurora; dnes má 1500 žiakov. Okolo tohto ústavu sa sokupujú rôzne kolégia. Je tu tiež technická škola saleziánov, ženské kolégia Pomocnic Ocistca a Pani Najsvätejšieho Srdca.

Sanghajský vikariát má 500.000 katolíkov so 360 kňazmi, z ktorých je 130 domorodých.

Z Ceylonu. Roku 1834 mal Ceylon iba 80.000 katolíkov so 16 kňazmi. Zatiaľ čo obyvateľstvo vzrástlo na 5.800.000, počet katolíkov sa zvýšil na 465.000; počet kňazov na 290; počet bratov na 300; počet rehoľníč na 1700, z ktorých je 1000 domorodých.

Na ostrove Ceylon je šesť diecéz. Arcidiecéza Colombo, povýšená na metropolu roku 1886, je sverená Oblátom Nepoškvrnenej. Jej vikárom je Msgr. Massoh, titulár, biskup z Chambéry.

Chceš byť podobným Pánom Ježišovi?

Prišla ku mne malá Anička. Poznám ju len podľa mena.

„Čo si praješ, Anička?“

„Chcem dať na sv. omšu za mamičku, aby jej Pán Boh pomáhal. Ona to má veľmi ťažko.“

„No, to je pekne. Čo robí tvoja mamička? Stalo sa jej snáď niečo?“

„Neviem nič, čo je s ňou. — Ja nie som ztadiaľto, bývam tu len u strýka. Otecko už mi nežije. Mamička mi už tak dávno nepísala a ani ja jej písať nemôžem, lebo neviem adresu.“

Nechápavo pozrel som sa na Aničku.

„Odišla ďaleko — na roboty,“ hovorila mi. „Ježiš trpel za nás, a trpel rád, z lásky k nám. Aj my musíme trpieť radi, z lásky k nemu. Ja som si to od nej zapamätala, aj ja teraz rada trpím. Ako je to len pekné poznať Ježiša a

s ním všetko znášať.“

„Anička, to máš skutočne ťažko“, hovorím zamyslený.

„Dôstojný pán, zo začiatku som veľmi plakala, ale teraz je to celkom ináč; teraz už rada trpím. Pravda, Pán Ježiš to chce, aby sme s ním spolu trpeli; a mňa to veľmi potešuje, že trpím s Pánom Ježišom.“

Slová Aničkine stále mi znejú v ušiach, stále ju vidím, ako sa nevinne pozerá do mojich očí, ako sľahá z jej očí mladistvá horlivosť a odhodlanosť. Taká malá je ešte, ale vie tak vysoko si ceniť svoje vyvolenie, že je katolíčkou. — Pravda, Pán Ježiš to chce, aby sme s ním spolu trpeli. — Nevdojak, myslím predať len na slová sv. Pavla apoštola v liste ku Kolosanom: Teraz sa radujem z utrpení pre vás a doplňujem na svojom tele to, čo chýba z utrpení Kristových za jeho telo, ktorým je Cirkev.

Pekne si to povedala, Anička: Veľmi ma to potešuje, že trpím s Pánom Ježišom. Táto túžba spojiť všetky trápenia, práce a starosti životné s utrpením Ježišovým horela vždy v srdciach vyvolených božích. Všetci sa tešili, že mohli pre Krista niečo zniesť.

A prečo sa tešili utrpeniu? Lebo vedeli o tej hlboknej záhadе, o ktorej hovorí sv. Pavol. Cirkev svätá je telom Kristovým. A na tomto tele treba ešte utrpenie Kristovo doplniť. Pravda, Pán Ježiš trpel mnoho na svojom presvätom tele. A tak i jeho sv. Cirkev trpí mnoho, lebo i ona je telom Kristovým. Na každom kresťanovi objaví sa nejaký znak z utrpenia Kristovho. Dietky, i vy to tak badáte u seba. Ale pozorujte tiež samy seba, či hovoríte, ako sv. Pavol: Teraz sa radujem z utrpenia!

Počkaj s krížom, Simone, dovoľ, Ježiš, niesť aj mne!

W. Meyerspeck

Drahé dietky, i vy patríte ku tomu tajomnému telu Kristovmu, k tomu telu, ktoré my nazývame sv. Cirkvou. Sv. Cirkev musí mať na sebe znaky nášho vykúpenia, teda znaky utrpenia Kristovho; a tak aj vy, dietky, i ostatní ľudia pocítite utrpenie Kristovo na svojom tele, lebo všetci musíme doplniť z utrpení za telo Kristovo, ktorým je Cirkev.

Milé dietky, je pôst. Nemusíte sa postiť, ale predať môžete veľkú vec vykonať. Ukážte svojmu Božskému Majstrovi, že rozumiete dobre všetko, čo on vás učí zo sv. Kríža. Modlite sa tiež krížovú cestu alebo bolestný sv. ruženec a povedzte Pánom Ježišovi, že i vy sa radujete z utrpenia, nech len on vás napomáha a zostane s vami.

Požehnanie zo sv. Kríža necht zostane s vami!

Markušovce, 28. dec. 1942.

Dôstojný misijný dom!

My malé žiačky rím. kat. ľud. školy znovu sa Vám ozývame a ďakujeme Vám, že ste náš list uverejnili v decembrovom čísle v „Hlasoch z domova a misií.“

Cez vianočné sviatky modlitbami a piesňami sme zhotovili Ježiškovi kožuštek, aby tak vedel, že ho máme veľmi radi.

Tiež znovu sme sossbierali 50 Kčs ktoré posielame na pokrstenie pohanských chlapcov na meno Bystrika a Górazda.

S Bohom.

Žiačky rím. kat. ľud. školy v Markušovciach:

Irenka Fajglová, Magda a Cilka Mikolajová, Agneška Jarabiučová, Magda Gerdová, Agneška Grečkova, Cilka Hrubá, Mária Mikolajová, Mária Kanenická.

Ježiško Vám odkazuje srdečne vďaka za milý teplý kožuštek a my, jeho misionári, za modlitby a milodar.

Čajta, 14. januára 1943

Dôstojný Pane!

Mám dedka, ktorý je kostolníkom a jednatelom Spolku sv. Vojtecha a rozširovateľom misijných časopisov a kalendárov. Dedko má štyroch synov a štyri dcéry. Sú to moji ujkovia a teličky. Tí ma často obdarujú. A ja milerád dám na pokrstenie murinkov.

S úprimnou úctou:

Josef Ján Cyril Gubala
žiak III. tr.

Dobre tak, môj Jožko, všetci sa tešíme tvojej láske k Ježišovi a k úbohým pohanom. Najviac iste Ježiš sám. Len ostať taký dobrý a buď aj iným deťom vzorom a povzbudením. Tvoji misionári.

„Mladá Eskymáčka nevie pochopiť, ako mohol ju Syn Boží tak milovať, že sa stal jej bratom, zomrel za ňu v kríži a teraz — pred chvíľou len — prišiel do príbytku jej srdca.“

Cárov pes (Pokračovanie.)

„To je to!“ prerušil ho Alexej, a tu by som jej chcel byť i ja nápomocný a aspoň čo-to vyrobiť. Včera ste u nás rozprávali, otec Gregorov, že hen v Carskoje-Čelo ude na rozkaz nášho tatuška riadená nová továreň na papier, v ktorej budú zamestnaní i chlapci a dievčatá. A tu som premýšľal a rozhodol som sa ísť a opýtať sa, či by ma nemohli upotrebiť ku ľahkej ľahšej robote. Keby som to bol predtým povedal mamičke, nebola by mi to dovolila. Preto som to nastrojil tak, že idem ku Ivanovi. Pravda, celkom správne to nebolo, ale čo som mal robiť? Moja cesta však bola daromná. Nechceli ma prijať, bo som vraj ešte veľmi mladý a slabý!“ A pri týchto slovách sa na chlapčekom tvári rozťahal bolestný plač.

„Ty si statočný chlapec“, vravel starček, pohnutý až k slzám; veľmi rád ťa uistujem, že budem všetkom mlčať. Boh vidí, ako milerád by som vám pomohol, ale ťiaľ, sám som len biedny, starý muž“.

Starca prerušil v reči ostrý hukot bubna a úsečný vojenský povel. Mimovoľne sa zahľadel Gregorov i Alexej v tú stranu, odkiaľ prichádzal hlas.

Tesne pod víškom sa rozprestierala rozľahlá, tu i tam stromovím prerastená planina. Neveľký oddiel vojska začal tam pod

vedením uzemčitého, ale pevného a zdravého dôstojníka svoje cvičenie. Veliaci dôstojník mal jednoduchú zelenú uniformu s červeným golierom. Zpod lesklej trojhrannej prilbice mu vlnovite spadaly na krk mužné vlasy. Z jeho hladkej, trochu ohorenej tvári sálala nápadná vznešenosť a neobvyčajná sila pevnej, nepodlomnej vôle. Panovačný zrak asi štyridsaťročného dôstojníka sa podobal viac iskriacemu ohňu alebo ostrému blesku než zraku obyčajného človeka.

Obďaleč stála menšia skupina iných dôstojníkov. V ich strede sa nápadne vynimала akási do civilu oblečná osoba. Stíhly vzrast, jemné rysy a plný výzor poukazyval na bujnú silu okolo tridsaťročného muža, ale z celého jeho vzhľadu bolo badať lišiacku, podvodnú povahu. Tito všetci podľa ich zovňajšku sa zdali náročnejšími ako veliaci dôstojník, ale jednako kedykoľvek sa na dakto-rého z nich obrátil, či už slovom alebo posunkom, každý plnil okamžite s najväčšou úctou jeho pokyn.

„Pozri len na toho dôstojníka“, hovoril Gregorov chvatne k Alexejovi, naznačujúc mu ukradomky prstom, ktorého mieni, „ale chráň sa prezradíš svoju zvedavosť alebo čo len v najmenšom upútať na seba jeho pozornosť. Nemá rád, keď ho dakto pozoruje. Vo svojom hneve nepozná hraníc. Beďa, kto upadne do nemilosti u neho. Je to náš tatuško, cár, ktorý sám zacvičuje vojakov podobne ako bdie starostlivo nad všetkým vo svätej Rusii“.

DETIČKY V POLI POD KRÍŽOM.

Podme všetky dobré dieťky
do hájička sbierať kvietky,
z nezábudok kytku strojme,
Ježiškovi vďačne dajme.

Tam na kríži v tichom snení
vždy nás čaká opustený
v šírom poli, pri chodníčku;
zaskočne tam na chvifčočku.

Na dieťky s kríža volá,
toľkej láske kto odolá? —
Nemeškajme uvíť vienok
zo srdečných rozpomienok.

On zato vždy tam na kríži
svätou láskou k nám sa blíži, —
toho žehnať neprestane,
kto pod krížom rád zastane...

A nča Mikušová.

Justínka Cabánková, naša mladá horľiteľka v Žarnovici. Ponosuje sa, že jej traja predplattella Hlasov vypovedali. — Prihláste sa je šiesti noví, vernejší. — Red

My malí odberatelia Hlasov, Peter Frolov a Anička Frolová v Prečove posielame malý milodar na obrátenie pohanských dieťok. — Srdečné vďaky vám, dieťky, a mamičke. Pozdravujeme. — Red

Nar. sv. misie obetovali:

Zo svadby L. Kožika a A. Tomášikovej, **Moravany n/V.** 100.— Z predvianočnej noveny, **Čáry**, 35.— a na pokrst. poh. d. Vendelín a Alžbeta 50.— Zo svadby Št. Doviča a E. Klačmovej, **Zbehy**, 50.—, **sosb. G. Berecová**, družica. Zo svadby J. a A. Vyhňárových, **Dobrá**, 50.—. Zo svadby Št. Šuleka a M. Lašovej—Poláček, **Skalité**, 105.—, **sosb. J. Kultán**, mis. náčelník. Z krstín od Fr. Chynoranského, **H. Krupá**, 55.—. Bohuznáma, **Černová**, na poh. d. Mária 25.—. J. Melo, **Ireg**, 25.—. Zo svadby J. Bajzika a M. Matuškovéj, **Bánovce n/B.**, 100.—, **sosb. E. Pavlisová**, SKMstka. Milodary od jednotlivcov, **Bohdanovce**, 32.—, posl. M. Urgošík, mis. horliteľ. Zo svadby J. Svítka a A. Bristenskej, **Briestené**, 74.—, **sosb. P. Bristenský**. Žiaci III. tr. Iud. školy, **Kočovce**, 100.—. Milodary, **Modra—Kráľová**, 30.—, **sosb. F. Krajčovič**, mis. horl. Zo svadby Jána Navrátila a Drahomíry Vyslúžilovej, **Bohunice**, 300.—, **sosb. a posl. Andrej Zlatoš**, vládny komisár. Zo svadby M. Petráša a M. Barcajovej, **Osuské**, 200.—, **sosb. V. Maco** a J. Barcaj. Zo svadby J. Plachého a M. Mikulovej, **Zem. Kostolany**, 50.—, **sosb. J. Kováč**, družba. Zo svadby J. a Z. Filáček, **Kostolná** a J. a A. Bulko, **Drietoma**, 80.60.—. Z krstín J. Friedmana, **Hranovnica**, 25.—, **sosb. Z. Friedmanová**. Na poďakovanie za vyslyšanie v rôznych potrebách, na pokrst. poh. d. Agata 25.— E. H. P. Zo svadby R. Ďuriša a M. Ingerovej, **Molnoš**, 210.—. Zo svadby M. Jankoviča a M. Bellovej, **Vištuk**, 35.—. Zo svadby Št. Hrnčiara a M. Červeňanovej, **Mnich. Lehota**, 42.—, **sosb. A. Lacová**. **Hornodubovanskí** veriaci na poh. d. 25.—. Zo svadby E. Gónu a M. Žitňanskej, **Stráže—Krkovany**, 95.—, **sosb. J. Žitňanská**, družička. **Lipovnícký**, predpl. Hlasov, na pokrst. poh. d. menom Jozef 25.—. Z posviacky domov, **Návojevce**, 50.—, posl. vdp. kaplán K. Janás. SKM., **Nemčiňany**, 50.—. Zo svadby G. Koprdu a A. Koprdovej a Št. Koprdu a M. Balkovej, **Slepčany**, 280.—, **sosb. V. Baligová**, družica a A. Balko. Zo svadby G. Perláka a K. Roškovej, **Hôrka**, 60.—. Zo svadby J. Daníka a M. Benuskovej, **Veľ. Bielice**, 140.—. M. Strážnická, **M. Sv. Ján**, z predvianoč. novény, na poh. d. František, 25.—. Zo svadby P. Spačka a E. Mrazíkovej, **Drietoma**, 60.—, **sosb. A. Mrazíková**, družica. Zo svadby M. Guláša a V. Polakovičovej, **Nem. Grob**, 105.—, **sosb. E. Sklenárová**, krstná matka. Z krstín u P. Selnekoviča a manž., **Naháč**, 48.—, **sosb. R. Selnekovičová**, ml. J. Vician, **D. Rykynčice**, na poh. d. Juraj, Anton, Anna, Augustín, Cécília 125.—. Bohuznáma, **Vyderník**, na poh. d. Jozef a Mária 50.—. Zo svadby Št. Škoricu a H. Fuskovej, **Zbehy**, 110.—, **sosb. M. Zelenáková**, družica. Zo **Sobotište**: T. Cedelová na poh. d. Ignác 32.—, A. Matuščíková 10.—. J. Jelínek, 10.—. M. Virt 2.—, A. Pulman 2.—, K. Šulc 7.—, M. Albrecht 5.—, A. Baumgartnerová 10.—, I. Baumgartner 10.—, D. Baumgartner 4.—, A. Baumgartner 120.—, L. Sedláková, **Moštenica**, na poh. d. Ludovít, 25.—.

Z krstín P. a M. Nemcovej, **Piešťany**, 81.50, **sosb. V. Navrátilová**, krstná matka. Zo svadby A. Baláza a M. Kusovskej 44.—, **sosb. P. Ištoková**, krst. matka. Z predvianoč. deviatnika, **Radošovce**, na pokrst. poh. d. Jozef a Mária, 70.—, **sosb. E. Remenár**. Zo svadby M. Čičku a A. Danižkovej, **Jablonové**, 65.—, **sosb. J. Čička**, starejší. Zo svadby K. Martinca, **Chyzerovce**, 75.—, **sosb. Št. Martinec**. Zo svadby J. Taškého a A. Syklenkovej, **Mankovce**, 40.—. Zo svadby P. Guňovského a M. Malcovej, **Svinná**, 50.—. Zo svadby J. Vargu a Z. Čerňanovej, **Preseľany**, na poh. d. Štefan 103.—, **sosb. Št. Bazalová**, prvá družica. Zo svadby A. Jankovho a A. Petrášovej, **Nadošany**, 46.—, **sosb. L. Blahová** a H. Hrabovská, družice. Vojak V. Hrabovský, milodar na sv. misie z frontu 50.—. Zo svadby H. Hampela a M. Medzihradskej, **Medzihradné**, 150.—, **sosb. M. Čolková**, družica. Z krstín u V. a J. Drinku, **Bilk. Humence**, na poh. d. Anna 30.—. Zo svadby D. Markotána a K. Slaninovej, **Hrnč. Zalužany**, 78.—, **sosb. M. Vargová**. Ružencový spolok, **Bánovce n/Bebr.**, 30.—. Zo svadby M. Kunika a A. Gabrišovej, **Nemšová**, 65.—, **sosb. J. Chlebana**, družba. Zo svadby M. Torónyho a I. Polanskej, **Osuské**, 70.—. Zo svadby J. Barteka a A. Kuklovej, **Drietoma**, 50.—, **sosb. J. Mrázik**. Novomanželia P. Špaček a M. Mrazíková, **Drietoma**, posielajú na poh. d. Pavol a Milka 50.—. M. Moravcová, **Strážov**, milodar na sv. misie od Ružencového spolku 55.—. J. Kemková, **Veľká Bytča**, nadplatok na Hlasy, 58.—. Zo svadby J. Repoňa a A. Paňákovej, **Varín**, 139.—, **sosb. J. Rihák**. Vendel Počarovský, **Považská Bystrica**, 20.—, posl. G. B. Cyril Počarovský, **Považská Bystrica** 15.—, posl. G. B. Zo svadby K. Gugha a E. Cupekovej, **M. Lapáš**, 55.—. Z predvianočnej novény **Cajkov**, 36.—. E. Pokojová, **Vištuk**, na poh. d. Cyril, Jozef, Štefan 75.—, K. Fajkusová, **Vištuk**, na poh. d. Katarína 25.—. Zo svadby Struhár—Ježík, **Veľké Bielice**, 200.—. „Vrúčne vďaky vzdáva Matke Božej za vyslyšanie. E. Š. N. **Mesto n/V.**“ Zo svadby J. Vargu a J. Žemberovej, **Broďany**, 90.—, **sosb. J. Stako**, starejší. Zo svadby J. Nemca a B. Štastnej, **Pružina**, 50.—. Zo svadby J. Kováča a Fr. Lehotskej, **Pustý Chotár**, 30.—, **sosb. Št. Lehotský**. Zo svadby J. Prôčku a M. Šandovovej, **Lovča**, 100.—, **sosb. J. Nárožný**. Zo svadby M. Matejičku a B. Podmanickej, **Šarfia**, 100.—, **sosb. M. Surovcová**, družička. Zo svadby F. Čukana a M. Kasalovej, **Biskupice**, 70.—. Zo svadby I. Mesička a A. Sedlákovej, **Hor. Orešany**, 100.—, **sosb. E. Hodulíková**, družička. Zo svadby L. Gúgha a K. Gúghovej, **Veľ. Lapáš**, 140.30. Divadelný krúžok študentov, **Lapaš. Ďarmoty**, na podporu sv. misií 100.—. Zo svadby J. Molnára a M. Peričkovej, **Rišňovce**, na poh. d. Mária 115.—, **sosb. Št. Škarbalová**, družica.

Všetkým darcom i horlivcom srdečné Pán Boh zaplat! Mladoženichom blahoželáme! Novorodeniatka živ Boh! Nebohí nech odpočívajú v pokojil!

POSLAL SI UŽ PREDPLATNÉ
ALEBO HO EŠTE DLHUJEŠ

za Hlasy?

MISIJNÝ OMŠOVÝ SPOLOK

činiť fa účastným požehnanja troch svätých omši denne, čo je spolu 1100 svätých omši ročne, ktoré sa obetujú za živých a zomrelých členov Spolku a za Božie požehnanie práce našich misionárov. Každý deň pri svätých omšiach pamätá sa na všetky tvoje záležitosti a tvoje úmysly odporúčajú sa Nebeskému Otcovi. Aj po smrti budú sa obetovať sväté omše za teba, keď už aj príbuzní azda na teba zabudnú.

Urobí fa tichým spolupracovníkom Spoločnosti Božieho Slova. Spolu s jej 5000 kňazmi a bratmi aj ty pomáhaš privádzať pohanov do katolíckej cirkvi. Pomáhaš mnohým chudobným žiakom, aby sa stali kňazmi-misionármi.

V Spolku máš dobrú príležitosť preukázať svoju lásku a povďačnosť svojim zomrelým príbuzným, dobrodincom a priateľom. Pomáhaš im, keď ich urobíš účastnými milosti týchto svätých omši; lebo aj zomrelí budú zahrnutí do oných 1100 svätých omši, keď nám budú poslané ich mená aj s príspevkom.

Spolok ti poskytuje Božiu pomoc a ochranu tvojim milým: pomáha ti zachrániť alebo obrátiť tých, ktorých spása ti leží na srdci.

Mená tých, čo chceme dať zapísať do Spolku, môžu sa zaslať aj bez ich vedomia, keďže Spolok nepredpisuje osobných povinností.

Povzbudzuje fa k povďačnosti za milosť pravej viery a k modlitbe za úbohých pohanov.

Učí fa vážiť si svätú omšu, milovať ju a využiť tento prameň milosti.

Zaistuje ti zvláštne požehnanie Svätého Otca v Ríme, ktoré udelil všetkým členom tohto Spolku a všetkým, ktorí ho rozširujú. Svätý Otec píše: „**Odporúčame srdečne Misijný omšový spolok a udeľujeme všetkým členom, horliťom a dobrodincom svoje apoštolské požehnanie. — PIUS P. P. XI.**“

A ešte vrúcnejšie ho odporúča slávne panujúci Svätý Otec, pápež Pius XII.: „**V láske žehnáme všetkých, ktorí akýmkoľvek spôsobom Omšový spolok podporujú a zaň horlia, a najvrúcnejšie prosíme, nech sila najsvätejšej Obeti učiní, že meno Pánovo bude veľké medzi pohanmi a že celá zem sa mu bude klaňať a vychvalovať ho (porov. Mal. 1, 11 a Ž. 65, 3). — V Ríme 21. júna 1939. — PIUS P. P. XII.**“

Podáva ti posvätenú medailu. Keď ju nosíš, získaš odpustky a milosti päť-ťakého škapuliara Božského Srdca, i keď nenosíš škapuliar, ak si už bol prv prijatý do príslušných bratstiev. Aj pápežské odpustky umierajúcich získaš touto medailou.

Pričiniť sa teda i ty o šírenie tohto spolku a obohať seba a svojich známych jeho milosťami.

Podmienky prijatia:

1. Členovia môžu byť prijatí do omšového spolku len jednotlivce.
2. Každý musí zaslať svoje meno a priezvisko, aby mohol byť zapísaný do členskej knihy.
3. Ako príspevok za prijatie a spolu ako milodar na misie platí sa 50 Ks za osobu, raz navždy. S peniazmi treba vždy poslať oznámenie, na aký cieľ sú poslané. Zároveň treba udať, či ide o živú alebo mŕtvu osobu.
4. Posvätená medailka Omšového spolku, ktorá sa dáva len pre živých, ako aj dekrét o prijatí posíla sa príslušným po zaslaní mena a patričného príspevku.
5. V prípade smrti netreba oznámenia.
6. Spolok neukladá členom žiadnych povinností. Odporúča sa však, aby sa každý člen denne pomodlil „Zdravas Mária“ s dodatkom „O, Mária, Kráľovná apoštolov, pomáhaj úbohým pohanom!“

Prihlásie sa v niektorom z týchto misijných domov:

1. **MISIJNÝ DOM MATKY BOŽEJ, NITRA.** Číslo šekového účtu 3074
2. **MISIJNÝ DOM ANNUNTIATA, ŠTIAVNIK, pošta HRABUŠICE**
Číslo šekového účtu 3099.
3. **MISIJNÝ DOM BOŽSKÉHO SRDCA, VIDINÁ, p. TOMÁŠOVCE**
Číslo šekového účtu 3119.

Peniaze, či už členovské, či milodary, postielajte šekom. Na dotazy vďačne odpovieme.